

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja
V. évf. VI. szám 2017. június hónap

Különös áhítat

Elmaradnak lassan a zalai dombok,
érett búzaként peregnék a kilométerek,
így is hosszú idő, mire feltűnnek végre
a ködbe burkolódzó kőszegi hegyek.

Mivel teljék hát a lelassult idő? - Mert
egy perc sem múlhat csak úgy, hasztalan.
A „Holt Költők Társasága” telepedik mellém,
míg „tüzes szekerem” a lankákon átsuhan.

Remenyik idézi újra eszembe; lépcső,
ekevas, kendő, szél, drót, hegedű legyek,
és *Babits* tanít „Esti kérdés”- özönével,
ne szűnjek kutatni: mi végre’ mindenek?

Fekete István az imára nyitogatja szemem,
az imára, mely erő, világosság, ír és oltalom,
a megszelídült *Ady* pedig megérteti velem,
mennyi, de mennyi a köszönnivalóm.

Sík Sándor krédója iránytű ma is, derűje
egy célját, értelmét megtalált életé,
s ha lankadnék, a Mindennevű *Méccsel* üzeni:
„Meggazdál minden, ha valakié!”

Útitársam *József Attila* is, kinek Csöndes
estéli zsoltára csillapítja hajszolt szívemet,
s *Szabó Lőrinc* kincse immár az enyém is:
csak alázat és áldozat adhat igazi örömet.

... mintha megint könnyebb lenne lelkem,
újra áldásomra vált e furcsa áhítat –
hátlatelten borulok szent Fölséged elé,
hogy ajándékkul adtad mai prófétáidat!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István:

Pünkösöd

Nem tudom én, miért, de a mi kis falunkban az Úrnapját jobban megtartották, mint a pünkösdi ünnepeket. Nem arról van persze szó, mintha a pünkösödöt nem tartották volna meg kellő fényvel és - pihenéssel, de a pünkösdi ünnepeket elhomályosította még egy kicsit a húsvét messze néző ragyogása -áldozócsütörtök is volt közben-, és a pünkösdi ünnepeken jobban benne volt még a karokban, derekában a tavaszi hajrá fáradtsága. De Úrnapján a kalászbá szökkenet búzamezőkben hentergett már a szél s a kertek és szőlők méhészongásos csendjében vidámabban flótázott a sárgarigó.

Talán az úrnapi sátrak tették fényesebbé és közösebbé az Úrnapját? Nem tudom. Vagy talán csak az én messze emlékeimben látszik ez így? Lehetséges, de az bizonyos, hogy pünkösdkor nem volt semmiféle ajánlékozás, semmiféle jókívánság sem kifelé, sem befelé a családban, és még a faluba tévedt koldus is tudta, hogy csak közönséges, vasárnapi adományra számíthat.

Mindez azonban nem jutott volna eszembe, ha szombaton nem találkozom Kis Jancsi bácsival, aki a falu hivatásos koldusa volt, egyúttal a búcsújárásban is hivatásos előnékes. Jancsi bácsi általában elég rongyos volt, míg ünnepeken és búcsújáráskor sárga bársonynadrágot öltött és hosszú somfabotját használta, amely alul hegyes szögben és felül rézkeresztben végződött. Ez a bot talán már magától is eltalált volna Andocsra vagy Segesdre, de pünkösdre elő sem vette -amit nagyon sajnáltam-, és látva Jancsi bácsi rongyait, arra gondoltam, hogy ez igazságtalanság... Miért csak karácsonykor meg húsvétkor kap tőlünk valamit... különösen karácsonykor, amikor a levetett ruhák, ingek, kalács, egy üveg bor csomagját én nyújtottam át Jancsi bácsinak, s ilyenkor egészen boldognak éreztem magam.

-Valami itt nincs rendben – gondoltam pünkösöd előtt való szombaton, amikor a vacsora - kacsavér, aprólék, miegymás - már előre vetette valódi első osztályú ebéd fényességét.

Jó vacsorához méltó csendesség lebegett az asztal felett, amikor eszembe jutottak Jancsi bácsi rongyai s ezekkel a pünkösöd mostohasága, tehát megkérdeztem:

-Pünkösdkor miért nem adunk ajándékot, Édesapám?

Apám letette a villát, megtörölte a száját, rám nézett s tudtam már, mit fog mondani:

- Magyar ember, amikor eszik, nem beszél...

Hát ezt is mondta, aztán vacsora végéig hallgattunk, de nem szidott össze, hanem azt mondta:

-Nem szokás...

-Pünkösöd nem olyan nagy ünnep, mint karácsony?

-Tulajdonképpen akkora. Honnan jutott ez eszedbe?
-Kis Jancsi bácsival találkoztam. Csupa rongy volt az inge... azt mondja, beteg is volt...

Erre nem válaszolt senki.

-Hát - mondta később apám - nem szokás...- aztán felállt, mintha valami eszébe jutott volna és kiment. A vacsora pedig valahogy befejezetlen maradt...

Apám elment az istálló felé s nagyanyám később azt mondta: - A lámpát égve hagytam, olvasgathatsz, kisfiám.

Ez annyit jelentett, hogy egyedül akar maradni anyámmal, hát nem is tévováztam, mert én is egyedül akartam lenni.

Nálunk a vacsora mindig korán volt s amikor kimentem a külső folyosóra, még inkább kései alkony volt, mint este. A fák már elvirágzottak a kertben, mégis, mintha édes rügszagot hozott volna a szél, összekeveredve a korhadó szalma s a rét hűvös fűszagával.

Apám az udvar végén az istálló előtt magyarázott valamit Pista bácsinak, aki kocsis volt, tehenes és mindenés, de az én szememben kiváló szánkófaragó, csapdaállító, lószőrfonó... és tudója minden dolognak, egyszerűen a barátom, aki néha fel engedett ülni valamelyik lóra s ezen nagylelkűségét a vendégszivarokkal "honoráltam"...

Apám még mondott valamit és Pista bácsi bölintett, majd legyintett, mintha azt mondta volna, hogy: nem kell több magyarázat, a dolog el lesz intézve... azután apám kiment az utca felé. Pista bácsi pedig az istállóba.

Egyedül maradtam a homályban, s ekkor valami gondolat lepott meg, ami nem lehetett tiszta ügy, mert körülnéztem, mint aki egyedül akar lenni... aztán elindultam a pince felé. A házban csend, csak szívem dobogott... amikor lesurrantam a kopott lépcsőkön. Kitapogattam az ajtónyílást s onnét már sötétben is megtaláltam a homokba fektetett borosüvegeket. Egyet a hónom alá nyomtam, aztán fel a lépcsőkön.

A külső folyosón csend, de valahonnét mintha lovas közeledett volna sebes vágatában... és szinte vártam, hogy mikor fordul be az udvarra, amikor kicsit megnyugodva kivilágosodott, hogy a dobogást nem ló okozza, hanem a szívem...

-Hű, de megijedtem – gondoltam, aztán teljesen megnyugodva eldugtam az üveget a lugas indái közé és bementem a házba.

-Lefekszem, Nagyanya...

-Jól van, kisfiám – mondta - aztán jobban megnézett.

-Nincs valami bajod? Olyan rossz színed van...

-Álmos vagyok...

Nagyanyám fejcsóválva nézett utánam, én pedig pár perc múlva mélyen aludtam, de azzal az elhatározással, hogy még sötéttel felkelek. Abban az időben nagyanyámmal laktunk egy szobában s ennek a korai kelésnek semmi akadálya nem volt, mert nagyanyám nagyon mélyen aludt.

És bizonyos idő múlva - ami nagyon rövidnek tetszett - felébredtem. Nagyanyám vidáman fújta a kását, én pedig hónom alá csapva ruhámat, cipőmet, kisurrantam a konyhába, ahol a vekker három órát mutatott. Pár perc múlva már az utcán voltam, aztán a kertek alá kerültem és egyvágatában loholtam, kezemben a borosüveggel Jancsi bácsi "lakása" felé. Írhatnám persze azt is, hogy Jancsi bácsi "háza" felé, de minek írjam? Jancsi bácsinak nem volt háza, mert Jancsi bácsi nagyon szegény emberek rokona volt, aki az istállóban lakott egy Vica nevű jól táplált tehén tőszomszédságában. Vicán kívül még csak patkányok laktak az istállóban, akiket utáltam...

De akkor erre nem gondoltam, mert Jancsi bácsi már derűsen fogta kezében az üveget a meggyújtott olajmécsest mellett és szeme olyan éber volt, mintha nem is aludt volna.

-Nohát - mondta - hát igazán, majd mond meg otthon, hogy...

-Jancsi bácsi! - ijedtem meg. - Nem mondok meg semmit, mert ezt a bort én... csak úgy hoztam.

-Ilyent nem isznak a papok - vált meg hosszabb furulyázás után az üvegtől s gyakorlott mozdulattal az ágy alá dugta, amikor csattant kívül a kiskapu...

-Bújj el valahová - suttogta - hátha ide gyűn?...

Megrettenve kerültem meg Vicát és - a patkányokra gondolva - egy kis irtózással bújtam a jászol alá, miközben Jancsi bácsi elfújta a mécesest.

-Szép pünkösdi jóreggelt - mondta valaki, és ijedtemben még a patkányokat is elfeledtem, mert a hang Pista bácsi hangja volt.

-Hajnal van még, Pista fiam - ásított Jancsi bácsi -, mi jót hoztál?

-Csak ezt a kis bort, Jancsi bácsi, meg egy kis csomagot. Valami ruhaféle van benne...

-Nahát! Fiam, igazán... tedd le, fiam, oda a ládára. Aztán mond meg, hogy...

-Nem mondok meg semmit Jancsi bácsi, csak annyit, hogy amit rám bíztak, átadtam. A bort a gazdám küldi, a ruhafélét meg az asszonyok, de alighanem egyik se tudja a másikról, hogy küldtek magának valamit... Szóval ne köszönjön meg semmit! Érti!?

-Micsoda népek, micsoda népek - s Jancsi bácsi a gyújtó után kotorászott.

-Ne gyűjtson világot Jancsi bácsi, sietek haza, a magam jószágát is el kell látni... Aludjon, iszen alig hogy világosodik.

Igaza volt Pista bácsinak, mert csak akkor világosodott, amikor már hazaértem. Mélyen aludt még a ház, amikor - a konyhában levetkőzve - besurrantam nagyanyám szobájába. És amikor már újra felmelegedtem az ágyban, csak akkor kezdtem el gondolkodni s gondolataimban valami végtelen csend és valami végtelen jó érzés ringatott álomba, de mintha ennek az öröme semmi előzménye nem lett volna.

Azóta tudom, hogy pünkösöd valóban első osztályú ünnep, amely nem múlhat el soha, mint ahogy nem múlhat el a szeretet s nem múlhatnak el azok sem, akiket szerettem s akiket az emberi lélek múlhatatlanságában örökké szeretek.

Phil Bosmans

Jézus – szeretet

Óriási jelentőségű,
ha a csüggedés, a gyengeség,
a félelem pillanataiban
egy jó emberre akadsz,
aki megértő irántad,
aki nem förmed rád,
aki nem szid, nem kiabál,
hanem lelket önt beléd,
és képes megvigasztalni.

Mindnyájan esendő emberek vagyunk.
Csak emberek, nem angyali lények,
akik a föld felett lebegnek,
és szárnyalnak az égnek,
s a tökéletesség kifeszített kötelén
járnak-kelnek a magasban könnyedén.

Nagy szükségünk van a megértésre,
a bátorításra és a megbocsátásra.
És ez olyan adomány,
melyet újra meg újra
Jézus nevében kell felajánlanunk.

Ismered –e Jézust?
Sokan csak a nevét tudják,
kevesen ismerik, mint barátot.
Ő a Gonosztól és a szeretetlenségtől
akarja megváltani a világot.
A szegényekkel és a bűnösökkel tart,
s csak akkor haragszik,
ha gazdagokat, álszenteket lát,
akik úgy hiszik,
annyira tökéletesek,
hogy a megváltásra, megbocsátásra
nincs is szükségük.

Jézus azt mondja: „Az vesse rá az első követ,
aki büntelen közületek.”
És mesél a tékozló fiúról,
aki visszatér, s az apja
tárt karokkal fogadja be újra.
Nem faggatja, „miért és hogyan”,
nem kér számon semmit, sőt ellenkezőleg.
Jézus nem olyan, mint az emberek.
Ő – szeretet. Megünnepel
minden tékozló fiút,
és a jó latornak paradicsomot ígér.
A házasságtörő bűnét homokba írja.
Az eltévedt bárányt szeretettel
a vállára veszi.

Csupán egyszer követelte,
hogy tanuljunk tőle: „Tanuljatok tőlem,
mert szelíd vagyok és alázatos szívű.”

Ezt a Jézust én úgy szeretem,
hogy ki sem mondhatom.
Hisz ő értem él. Örülnék, ha megismerkednél
te is vele, de nem mint egy múltbeli baráttal,
hanem mint olyannal, aki itt van,
tőled karnyújtásnyira.

A Pilisben jártunk- keltünk...

2017. május elsején, Szt. József a „munkás” ünnepén, útnak indultunk nyugdíjas csoportunkkal és vendégeikkel a „Zöldsárkány fedélzetén” zárandok utunkra a Pilisbe.

Indulás előtt röviden ismertettem az útitársakkal utunk programját, a várható időbeosztást, egy kézről-kézre járó mappában elolvashatták a meglátogató helyekről az információkat, érdekességeket.

Utunkhoz, zárandoklatunkhoz, Kosarasné Marika imavezetésével kértük a Jóisten áldását és a Szűzanya közbenjárását. Később Lacza Attila kántor úr vezetésével elénekeltük csoportunk himnuszát, amelynek szövegét kiosztottuk vendégeinknek is. (Jézus Te égi szép...) Ezután még sok kedves, régi, ismert Mária énektől zengett a „Zöldsárkány”, amelynek ezután már jókora emelkedőkön kellett felkapaszkodnia.

Utunk első állomása Pilisszántó katolikus temploma volt, ahol Boldog Özsébről és a Pálos rend alapításáról hallhattunk.

Vezetőnk Szőnyi József úr volt, a Pilisszántóért Egyesület elnöke, a falu volt polgármestere, a Boldogasszony Kápolna fővédnöke. Személyében, egy lelkes, tevékeny, hiteles hívő embert ismerhettünk meg, aki szavával és tetteivel, egyaránt sokat tett azért, hogy Pilisszántón olyan ékkövek jöhessenek létre, mint a Csillagösvény, a pilisi lélekharang, a Pilis keresztje, a Boldogasszony kápolna, és a Himnusz szobor.

A lélekharanghoz, a kápolnához, az egykor a mészégetéshez szükséges mészkövet bányászó szántói férfiak által kitaposott köves gyalogút, a Csillagösvény vezet. Az ösvény mentén mintegy kálvária mintájára stációk vannak, - gyönyörű fafaragások-, amelyekben nem a szenvedéstörténetet látjuk, hanem történelmünk dicsőséges állomásait buzdítanak hazafias öntudatra. (Nimród, Atilla, Árpád, Szt. István, Szt. László, Boldog Özséb, Hunyadi Mátyás).

A szakrális hellyel kapcsolatban fontos, hogy ne csak fizikailag, de érzelmiileg, lélekben is jussunk el oda.

A csodálatos Boldogasszony kápolnában félkörben ülve, vezetőnk lelkes, magával ragadó történeteit hallgattuk, amelyet a Pilisi lélekharang délből megszólaló hangja szakított meg, és felhangzott közös énekünk „Mennynek királyné asszonya...” és tette lelkileg teljessé ittlétünket, Lóránt atya által vezetett Lorettói litánia, amelynek szövegét mindenki megkapta.

Felkapaszkodtunk a Himnusz szoborhoz, ahol elénekeltük a Himnuszt, valamint a Székely himnuszt.

Nagyon jó érzés volt ezen a helyen tartózkodni, kicsit fárasztó volt a felfelé vezető út (az útitársak közül néhányan nem is tudták vállalni), de akik feljöttek érezték a hely pozitív kisugárzását, azt az érzést, mintha jobbá válnának általa.

„... akik idejönnek megmerítkezni, mintegy szenteltvízbe, mely fertőtleníti őket a világ lélektisztító vírusaitól.” Igen, valami ilyesféle érzés kerített hatalmába, csak én nem tudtam ilyen szépen megfogalmazni.

Megtudtuk Szőnyi úrtól, hogyan is épült a Boldogasszony kápolna. „Kezdetből fogva alapfeltétel volt, ha egyszer meg-

épül az kizárólag csak adakozásból és munkafelajánlásból történhet, de csak az jöjjön, aki hisz az ügy tisztaságában és a kápolna üzenetében.”

Szőnyi József úr nagyon szíves vendéglátónk volt, sok információval gazdagodtunk, amit igyekeztünk megköszönni neki, de mi is sok köszönő szót kaptunk tőle, könnyek kíséretében, azért, hogy elzarándokoltunk Pilisszántóra.

Köszönetünk és hálánk Lóránt atyának, aki felfedezte nekünk ezt a csodálatos helyet a Pilisben, el is hozott minket ide, segített lelkileg közelebb kerülni Boldogasszonyunkhoz, ismerkedve történelmi múltunkkal is.

A délutáni időben a Szentendrei Skanzenben folytattuk a múlttal való ismerkedésünket.

(Sajnos a Kovács Margit Múzeum meglátogatására nem került sor, mivel ez nagyon elaprózta volna a délutáni programot)

Ezen a jeles napon ünnepelte a Skanzen 50. születésnapját, ezért ingyenes belépést biztosított minden látogatónak. Bőséges programkínálat volt tapasztalható. A programok közötti választást azonban nehezítette, hogy nagyobb távolságokat kellett megtenni az egyes programhelyek között. Volt, aki a skanzen nosztalgia vonatát választotta, voltak, akik gyalogolva járták be a programhelyeket.

A századforduló mindennapjai elevenedtek meg, a felföldi

mezőváros környezetében, korhű jelmezekbe öltözött szereplőket, élőjeleket láttunk. Langeléta garabonciások, Liliomfi rögtönzések, vásári csúzlizda, körhinta, célba dobó és még sok érdekesség várta a látogatókat.

Mesterségekkel is lehetett ismerkedni, volt kovács bemutató, szövés-fonás, gyertyamártás, fazekasműhely, bőrműves műhely.

Érdekes helyszín volt még, a Vasútállomás, a Vízimalom, a Magtár a teljesség igénye nélkül.

Délután 5 órakor indultunk a Skanzen közelében lévő Parola Vendéglőbe, ahol az előre megrendelt vacsora következett. A kellemes, egyszerű, barátságos helyet, még otthonosabbá tette Lóránt Atya és kántor úr által vezetett kánonban énekelt asztali áldás.

A vacsora elfogyasztása után haza indultunk, és még világosan Budapestben áthaladva városnézésben is részünk lehetett.

Összefoglalva a tapasztalatokat, egy útitárs így fogalmazott, „nagyon jó volt, minden klappolt.”. (megnéztem ennek az idegen szónak a jelentését, összeillik, stimmel, összevág, minden a terv szerint alakul)

Kiegészítve ezt a tömör véleményt, jó volt, hogy a csoport tagjai igyekeztek egymásra figyelni, kedvesnek, türelmesnek, segítőkésznek, barátságosnak lenni egymással, hogy mindenki jól érezhesse magát. Az indulási időpontokat tudtuk tartani, mindenki alkalmazkodott a megbeszélésekhez. Köszönöm, hogy ilyen jó útitársak voltak és hogy velünk tartottak.

Nem volt könnyű dolga a „Zöldsárkánynak” és a két nagy-szerű buszvezetőnek, Lóránt Atyának és Lacza Attila kántor úrnak a hegyi utakon.

Köszönjük áldásos munkájukat, a buszvezetés mellett a lelki vezetést, Lóránt Atyának, a „karvezetést” a kántor úrnak, a Jóisten áldja meg működésüket.

Képek megtekinthetők a www.nagyatadi.plebania.hu honlapon a galéria menüben, a videók között.

Molnár Gyula Miklósné - Ági, a szervező

Engesztelő ajándék

Cukrot, virágot, gyöngyöt szerettem volna hozni néked:
Nincs gyöngyöm, cukrom, virágom.
Görnyedve hozom ahelyett s teszem a kezvedbe, nézzed,
Keserű életemet, egyetlen terhes gazdagságom.

Ez ami megmaradt még, e meztelen is gazdag élet,
S ezt sem adom, csak visszaadom már:
Mert jól tudom, ki vagy? S hogy benned és általad élek,
Kenyerem és levegőm! S rég nem volnék ha te nem volnál.

Óh különös hatalom! Szeretet erős gyengesége
- s óh gyenge erősség! Oly védtelen benned...
Életem pórázát tartod, de téged bilincsel a vége
S mégis én vagyok zsarnok és hóhér, s te aki enged és szenved.

Letérdelek s úgy szánom-bánom óráid letörött virágát,
Mint aki barbár talppal ment át egy drága réten:
Óh ki gyógyítja meg az elrontott örömek rózsáágát?
Ki mondja a tiprott percnak: "Kelj föl, kis százszorszépem!"

Órák és percek helyett fogadd el egész életemet,
Virágok helyett egész mezőt, noha fölégett és nem virágos:
De virághamvval, s lásd, könnyel trágyás, s ha új palántáid beülteted,
Minden szirmot földajkál s neked áldoz.

Babits Mihály

Pénz, gazdagság, gyerekek

Írta: Balogh Jeremiás

Pénz, gazdagság, gyerekek A szegénység és a gazdagság kérdése örök témának számít akár a társadalom, akár a család, akár az egyén szintjén. A siker mértéke valóban a gazdagság és a pénz? Mit tehetnek, akik szegénynek születnek?

Nincs olyan ember a világon, aki önszántából szegény akarna lenni vagy szegénynek szeretne születni. Mégis a világ számos pontján élnek emberek napi 1 dollár jövedelem alatt és általánosságban elmondható, hogy a világ népességének 20%-a kapja a fizetések 80%-át (Pareto-elv vagy 80–20 szabály).

Nézzük meg, hogy néz ki mindez az egyén, a gyerekek szintjén.

Régebben, mikor általános iskola alsó tagozatába jártam egyenruhát, „köpenyt” kellett hordanunk, ezáltal az iskolában egyenlőknek tűnhettünk (persze mindig voltak olyan gyerekek, akiknek szebb jobb, kényelmesebb köpenye volt). Tehát még olyan apró dologban, mint a köpeny is fellelhetők a különbségek (amerikai vagy angol iskolák mindezt jobban megoldották divatos, iskolai logóval ellátott egyenruhákkal). Időközben a társadalom és a technikai fejlődés egyre nagyobb kiadásokra készíti családokat. A szép ruhák, legújabb órák, telefonok, ékszerek versenye már az óvodában elkezdődik. Nem mindegy ugyanis, hogy

kinek van szebb, divatosabb, márkásabb, drágább ruhája, cipője, okosabb telefonja, hiper-szuper szemüvege vagy napszemüvege (a számítógépes vagy offline játékokról és a sportszerekről nem is beszélve). Sajnos a mai társadalmi berendezkedés egyik elvárása, hogy minél több anyagi javat halmozzunk fel. Erre építenek a bevásárlóközpontok, azok az áruházak, ahol mindenféle kacatot árulnak szép csomagolásban, amikről virít a „Vegyél meg!” felszólítás.

De mire is kell nekünk ez a sok szép, ám de sokszor haszontalan vagy épp felesleges dolog...?

Az iskolákban nagyon erős rivalizálás megy, és ha emiatt lenézik a gyereket vagy kicsúfolják, akkor a gyermek gyűlölete, haragja a szülőre szállhat vissza. Kell a márkás táskák, a mesefigurás tolltartók, amik mind olyan holmik, amikre valójában nincs sok szükség, csupán az elvárás, divat, társadalmi nyomás miatt kénytelenek megvenni az emberek a gyermekeiknek. Egy kevésbé tehetőszülő ez alatt a teher alatt anyagilag szinte meg is roppanhat, mivel a szülő nem szeretné, hogy a gyereket megszólják, kiközösítsék vagy rosszul érezze magát emiatt. Mivel minden szülő szereti gyerekeit és a legjobbat akarja neki, a legjobbat (játékokat, telefont, biciklit stb.) is akarja megvenni neki, így válnak a születésnapok és a karácsony egy éles beszerzési körüttá, hogy megtaláljuk a legnagyobb örömet okozó dolgot gyermekeiknek. A következmények magától értetődőek (adósságcsapda, veszekedés, tömegek a bevásárlóközpontokban stb.). Ugyanakkor a gyerek boldogságát nem csak tárgyakkal lehet kivívni. Ha mindent megkapnak ugyanis, egy idő után nem fogják az új dolgokat értékelni, vagy csak rövid ideig örülnek nekik (könnyen jött elv).

Fontos, hogy már gyermekkorban megtanuljanak késleltetni, hogy megtanulják azt is, hogyan mérjék fel mi az, amire valóban szükségük van, és mi az, ami igazából nem szükséges számukra. A szegénységben felnőtt gyermekek éppúgy veszélyeztetve vannak a késleltetés hiányától, mint a tehetősebb családok sarjai. Jellemző viselkedés ugyanis az, hogy amint a család pénzhez jut, rögtön elszórja nagy részét ruhákra, édességekre és olyan dolgokra, amiket a szűkölködés időszakában végképp nélkülözniük kell. Ha egy ilyen családból érkező gyermek felnőtt, félő, hogy saját életében is követni fogja ezt a mintát és mikor pénzhez jut, képtelen beosztani, késleltetni.

Mennyivel szebb és jobb lehetne a világ, ha a gyerekek nem azért várnák a születésnapokat, névnapokat és a karácsonyt, hogy ajándékot és tárgyakat kapjanak, hanem örömeiket megoszthassák másokkal, és más gyerekekkel közösen örülhessenek! Később pedig, felnőtt korban már megtanulhatnák jobban értékelni az emberi kapcsolatokat, családot, barátokat, akik nélkül csak magányos, kapzsi pénzgyűjtögetőkké válnának középszerű érdeklődőkkel. Ezért nagy jelentősége van annak, hogy gyerekkorban miből, mennyit hogyan és miért kap a gyerek, mert mindez nagyban meghatározhatja későbbi felnőttkori személyiségét és pénzhez, gazdagsághoz, sikerhez való viszonyát.

Mit gondol a témáról Jézus?

Amennyire a Bibliában megismerhetjük Jézus viselkedése az anyagi javakkal szemben leginkább közömbösnek mondható. Időnként volt, hogy szélsőségesen nyilatkozott a témával kapcsolatban, mint a gazdag ifjú esetében, vagy a tékozló fiú példázatában. Ő maga csupán annyit dolognak volt a birtokában, amit éppen viselt, még lakóhelye sem volt. „A rókának van vackuk, az ég madarainak fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”

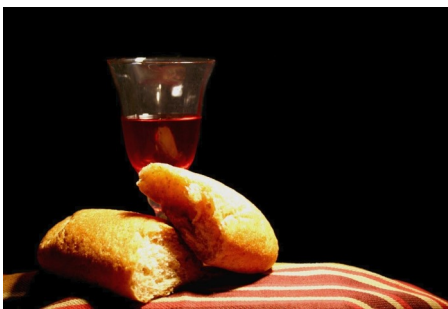
Ezekből arra következtethetünk, hogy a földi kincsek halmozása távol áll Jézus elképzeléseitől. Természetesen valamennyi javakra mindenkinek szüksége van, de fontos megtalálnunk a határt a szükséges és a felesleges között.

És most következzen a második kérdés. Éppoly éles: Megismerték-e valaha Krisztust a te kenyered törésénél?

Ha oly gyakran osztoztál Krisztussal az ő kenyérében, sohasem vezetett az téged arra, hogy a magadét megosszad? Jutott-e eszedbe miséről kijövet, hogy meghívj valakit asztalodhoz azok közül, akikkel együtt voltál Krisztus asztalánál? A Szentség, a szeretet és az osztozás jele, soha nem hajtott titeket a valóságig? Vagy csak fölmentett alóla? Krisztus áldozata sohasem volt másra jó, csak arra, hogy a magad áldozatával takarékoskodjál? Gondoljátok el: Volna olyan magányos ember, vagy aszszony az egész kereszténységben, aki azt mondaná vasárnap reggel: „Egyedül vagyok, nem tudok hol enni, olyan szomorú egyedül enni vasárnap, még annál is szomorúbb, ha nincs mit enni. Elmegyek a misére, ott talán majd valaki meghív ebédre.”

Nem! Ilyet nem való tenni! Ki látott már ilyet? Mindenki magának, és Isten mindenkinek. Mi áldozunk. Ugyanahhoz az Úr asztalához megyünk, ugyanazt a Kenyeret esszük, ugyanazt a tányért adjuk tovább, az áldozás minden mozdulatát, szertartását, pontosan megcsináljuk, de semmi másban nem osztozunk, semmi mást meg nem osztunk másokkal.

A keresztények áldoznak, de nem szeretik egymást jobban. Pedig Krisztus azt mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Ha megismertük Krisztust a szeretet gesztusáról, mellyel megosztja kenyerét, életét, akkor rajtunk a sor, hogy mi is megismertessük ma, megmutassuk Őt, aki szeretete folyton folyton él. Ezt a szeretetét kell megtanulnunk tőle, és emiatt adjuk kenyerünket és életünket másoknak. Hogyan akarjátok, hogy a pogányok higgyenek Krisztus szeretetében, ha csak nem a tiétek által, és hogyan akarjátok, hogy megcsodálják Krisztus kenyerét, ha csak nem szóltál, hogy megosztod velük? Sőt: Megismertetjük-e Krisztust azzal, ahogyan együtt ünnepeljük a szeretetnek és a közösségnek ezt az aktusát? Megtért-e valaha valaki azért, hogy részt vett egy vasárnapi misénken? Volt-e valaki, aki annak láttára, ahogy a keresztények bemennek a templomba vasárnap, vagy onnan kijönnek, vagy ott

imádkoznak, annak láttára kerekedett volna kedve közük tartozni, velük tartani, mondván: „Nézd hogy szeretik ezek egymást!” Vagy pedig: „Jó nekünk itt lennünk, szeretnék itt maradni.” Vajon egy hitetlen – nem mondom, hogy Krisztus megjelenék neki –, de egyszerűen észrevesz-e valamit Őbelőle, amikor minket együtt lát a Kenyértörésnél?

Erre azt mondjátok: „Hit kell hozzá. Mindaz ami itt kifogás, az csak a jel, a megjelenés érzékelhető.”

De hát éppen ez az! A szentség jel, érzékelhető jel, Krisztus akarta ilyenné, de mi szívesebben elszellemesítjük, ellelkesítjük. Annyira, hogy már jelentéktelen, már nem jel.

Embortelenné tettük szentségeinket. Ezért nem isteniesítjük többé az embereket.

Mi a teendő tehát? Mit tegyünk? Értékeljük újjá a világiak papságát.

Az Istennek tetsző kultusz a lelki kultusz (rationabil sacrificium laudis, sacrificia illibata). Isten semmibe sem veszi a pusztán tárgyi imádat Jeruzsálemben és Garizim hegyén, vagy akár a mi templomunkban. Isten olyan imádókat keres, akik lélekben és igazságban imádják Őt.

Minden keresztény a kereszteltségénél fogva arra van rendelve, hogy konszekrálja, megszentelje, megistenítse a világot azzal, hogy szeretettel tölti meg.

A mise ennek az állandó celebrálásnak pillanatnyi kifejezése. Persze erőt ad neki, jele és forrása ennek a megistenítésnek, de csak annyiban forrása, amennyiben jele.

Az igazi mise, amit otthon celebrál az ember, vagy a munkahelyén. Az igazi hálaadás „mindig és mindenütt” történik. Amikor kilépünk a templomból, akkor lépünk az Egyházba bele (Szentegyház-Anyaszentegyház).

Folytatjuk.

A. C. Portalatin: Csöndes litánia

A szóért, mely bőrünk alatt lüktet...
 A szóért, amelytől szomjazunk...
 A szóért, amely ködbe vonja a derűs horizontot...
 A szóért, mely hangja a nyelvnek...
 A szóért, mely a szakadék felé visz...

Ezért és még sok minden másért
 El ne vedd tőlünk testté lett Igédet, Uram!

A szóért: atom...
 A szóért: bomba...
 A szóért: rakéta...
 A szóért: halál...
 Ezért és még sok minden másért
 El ne vedd tőlünk testté lett Igédet, Uram!

Harsányi Lajos:

Fejjel nagyobb mindenkinél

A Szent László jubileumi évben az Árpád-házi király trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulójára emlékezünk. A Szent István Társulat ebből az alkalomból jelentette meg újra Harsányi Lajos 1940-ben írt regényét.

Harsányi Lajos (1883–1959) pap, költő, a 20. századi katolikus líra egyik megújítója volt. Az, hogy a Győri Egyházmegyében szolgált, feltehetően hozzájárult ahhoz, hogy regényt írjon Szent Lászlóról.

Könyvében megelevenedik Magyarország 11. századi történelme, a pogány hitvilág követői és a keresztények között folyó harcokba kaphatunk bepillantást. A regény elején a pogány lázadók irgalmat nem ismerve vakítják meg a velencei származású királyt, Orseolo Pétert. Ezzel újabb öldöklés előidézői lesznek. Az I. István király által megvakított Vászoly fiai ugyanis, András és Béla, noha gyűlölik Istvánt, reálpolitikusként tisztában vannak azzal, hogy a jövő a kereszténységé. Az idegen hatalmak – elsősorban a Német-Római Császárság – gyámkodását csak úgy tudják kiiktatni, ha ráveszik népüket Krisztus követésére. Ezért a vitéz hírében álló Béla – László apja – vezetésével leverik a pogány lázadókat és legyőzik a német betolakodókat. A harc azonban nem szűnik meg, mivel András – új felesége, Anasztázia hatására –, felrúgva az öccsével kötött egyezséget, a tőle született, gyermekkorú Salamont teszi meg a királyi trón örökösévé. Az újabb harcban András életét veszti. Bátyja holtteste fölött Béla fél térdre ereszkedve így tünődik: „Szörnyűség. A nagyapa holttestét négyfelé vágták a veszprémi harc után. Az apa szemeit kiszúrták a nyitrai várban. A testvért most az öccse taposta össze. Árpád lelke bizonyára iszonyodva nézi ezt a sötét családi végzetet... Nem lesz ennek vége? Ez a sorsa minden Árpádnak?” Béla akkor nyugszik csak meg, amikor kimondja Jézus nevét. Ebben a világban azonban Krisztust csak a szavak szintjén követik a kereszténység hirdetői, a valóságban a szemet szemért, fogat fogért elv működik, a hatalmi érdekek felülírják a vérrokonságot is. Harsányi Lajos velük szemben rajzolja meg úgy László alakját, mint aki lélekben imádja a Megváltót, s összhangban van nála tett és szó.

A regény szerzője kisgyermekkorától kezdve ismerteti meg velünk Lászlót, aki rendkívüli személyiség, nem csupán termetével és testi erejével, de szellemével és lelki nagyságával is kimagaslik környezetéből. Minden tekintetben uralkodásra teremt. Tisztában van azonban azzal, hogy mindez kegyelem, „Jézus úrnak” tartozik köszönettel, sorsa Krisztus kezében van. Ha erős, Isten jóvoltából az. Úgy érzi, gyarló emberként nem érdemli meg az Úr különleges áldását. Szemben apjával és királyi nagybátyjával, Lászlóban nem él semmiféle gyűlölet István király iránt, a legnagyobb ősenek tartja. Sokat imádkozik érte. „Ő térítette meg népünket Jézus úr hitére! Ezért örök hála jár neki.” László királyként Istvánt akarja követni: „Az ő útja volt helyes egyedül. Azt akarom, hogy az ország lélekben igazán kereszténnyé legyen, szokásaiban magyar maradjon.” A regény hangsúlyozza, hogy az államalapító István 1083. augusztus 20-ai szentté avatását László király járta ki VII. Gergely pápánál.

Harsányi Lajos regényében Szent László olyan személyiség, akiben nincsen rosszindulat másokkal szemben, s bár hoz igen kemény, már-már kegyetlen törvényeket – a tolvajnak levágják a kezét vagy az orrát, kiszúrnak a fél szemét –, szavai szerint mindezt a jövő érdekében teszi. Azt szeretné, ha a nép lelkében is keresztény lenne, s ha a szép szó nem használ, nincs más út, mint a vasszigor. A felelősséget magára vállalja, hangoztatva, hogy „Isten a legfőbb bíró! De itt a földön Isten helyett a király a legfőbb ítélő, aki örökösök a jog és az igazság fölött.”

A regény írója művében kiemeli, hogy az állandó trónharcok után László uralkodása békét hozott az országra. A tiszta szándékú és másokhoz is ezzel a lelkülettel közelítő királynak azonban csalódnia kell, még utódjának kijelölt unokaöccsében, Kálmánban is, akinek nincs türelme kivárni László halálát, s fegyveres lázadást robbant ki törvényes uralkodója ellen. Kálmánban irracionális gyűlölet él királyi nagybátyja iránt, amelynek nem tud és nem is akar gátat szabni. Vallja, hogy a világ rossz, s benne minden ember is, képtelen elhinni, hogy László szeretete őszinte iránta. Árulásával előidézője lesz a király halálának, aki utolsó perceiben, követve Jézust, megbocsát ellenségévé lett rokonának.

Az egyetlen személy, aki mindvégig hűségesen kitart László király mellett, az őt

gyermekkorától ismerő Pető, egy királyi favágó fia. Lemondva házasságról, elutasítva a hivatali tisztséget, egész életében őt szolgálja, halála pillanataiban is mellette van. Király és testőre között nem a klasszikus értelemben vett úr-szolga viszony jelenik tehát meg, hanem egy testvéri kapcsolat. Harsányi így írja le a László halála előtti perceket: „... itt fekszik a földön a magyarok hatalmas királya. Nincs vele senki, csak az örök Isten és egy jobbagysarjadék. Milyen különös! Az Isten és a nép virraszt a király fölött. A király lehajolt a néphez és magához ölelte a Rába menti favágó fiát. Benne az egész népet ölelte szívére. Nem is tud úgy szeretni senki, mint az igen nagy úr és az igen szegény ember.” László halála után Pető az, aki a vidéket járva mesél az embereknek a nagy király tetteiről, Isten kegyelméből véghezvitt csodáiról, elevenen tartja az emlékét. Vallja: „Isten embere volt! Istennel tette nagygyá Magyarországot. Míg élt, nem is ő volt az ország királya, hanem az Isten!”

Harsányi Lajos regényében Szent László király olyan személyiség, aki minden tettét Istenben bízva hajtotta végre, s akinek uralkodása alatt legalább egy rövid kis időre béke és nyugalom honolt az országban. Kegyelmi időszak volt ez, amely oly ritka a mi zűrzavaros történelmünkben.

A könyvhöz Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke írt utószót.

Harsányi Lajos: Fejjel nagyobb mindenkinél, Szent István Társulat, Budapest, 2017.

HARSÁNYI LAJOS
FEJJEL NAGYOBB
MINDENKINÉL
REGÉNY Szent László királyról

Dr. Schmiedt Béla:

Az ember teológiája

Ez a bizarrnak hangzó cím a katekizmus első és alapvető igazságát rejti csírájában magában. Az előbbi fejezetben hangoztattam életem: <<Minden mindegy, ha Istenen a szemem>>, az ember teológiájának kis kézi kompendiuma. Most ezt a gondolatot virágba bontom.

Az ember teológiája nem más, mint a magasságok és mélységek, Isten és az ember kapcsolata. Isten életünk alfája. Isten lábától startoltam. Isten egyik lábát teremtesem pora borítja... másik lábát elporladt testem hamuja. Isten élettörténetem omegája. Isten pályafutásom kiinduló és végállomása.

Postagalamb vagyok. Isten eleresztett. De útnak indításom előtt belém csepegtette azt az ösztönt, melynél fogva nagy távolságokból is haza tudok találni. Nekem vissza kell térnem az ősi házba, és rá kell repülnöm a mennyország ablakpárkányára. Ezt az ösztönt érezte szívében szent Ágoston: <<Nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik – Istenben! >>

Azért élünk, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk, és ezáltal üdvözüljünk, vagyis a mennyországba jusunk. Csodálatos, hogy eme dogmatikus igazságnak szavai hamar elmosódnak emlékeztünkben. Az ördög nagyon hamar megfűrja a növekvő emberpalántában a vallássság építményét. A hitbéli meggyőződés eresztékeit meglazítja az emberfélelem. A világ fiai versenyezve sietnek hívó meggyőződésünk megkövezésére.

Mikorra megnő a gyermek, a gyermekcipővel gyakran elhagyja az istenes élet serpentinútját. A lenyírt gyermekfürtökkel elveszti a hitvallók sámsoni bátorságát. Elszakadt kis matróruhájából elveszti a <<szébb jövő>> aranykulcsát. A kamaszokkal eltorzul a kis tarzicuiszi arcmetset, s az imádkozó kacsók vívóórát vesznek.

Majd jön a szellemi nagykorúság ideje. Ekkorra már beopta az élet Dr. Lucifert az észbe, a Liberalizmust a ruharáncokba, Lenint a vonalakba, Sztálint az izomzatba, Heinét a vérünkbe, a mi életünk tintájába, Marxot a pénztárcánkba, Bergsont a koponyánkba, Freudot a <<tiszta férfiségünk>>, Einsteint igazmondásunkba,

s a régi, elismert axiomák és dogmák Capitoliuma helyén megjelenik a Forum Romanum << romhalmaza >>.

Ebbe a barbár pusztulásba állítom fel az ember teológiájának sugár obeliszkjét, mely felemeli szemünket a magasságokba, és belemutat Isten pitvarába. Az ember élete nem lehet kókadt kérdőjel, hanem Isten lábáig erő, határozott felkiáltójel.

A szabadon szálló emberi értelem a lélek érzékével, a hittel rájön arra, hogy köztem és a Riskám, gyermekem és a selemyszőrű pincsikutyám, a Floki között nagy különbség van. Az embervilág és állatvilág között a partok áthidalhatatlanok. Ezt az igazságot csak a lipótmezei megkeveredett tagadja. Tisztafejű ember bárhogy analizálja, biológizálja és exegetizálja az életet, a studium végén rájön arra, hogy mi lélekkel dolgozunk. Mi fölfelé néző lények vagyunk. A mi szemszögünk egyenesszög. Az egyik szára szívünket fűrja, a másik Isten ölébe mutat.

<< Ad maiora natus sum! >>

Mi nemcsak a <<má>> -nak élünk, nekünk jövőnk van. Mi nem azért élünk, hogy együnk, s aztán elrothadjunk. A teli gyomor nem lehet életcélunk! Csak a gazdag okoskodhat ilyen sután.

Mit gondoljon a szegény?

- Azért élek – mondotta egy szegény –, hogy küszködjem és szenvedjek.

Ez mérges és mérgező felelet. Ebben a feleletben nincsen lehiggadt világszemlélet, ennek a feleletnek nincsen súlypontja. Nincsen benne sem filozófia, sem etika, még kevésbé teológia. Ezt csak a tormába hullott féreg mondhatja, de nem az újszövetség gondviselésében hívó ezeregy Jóbja.

Egy számárhajcsár abban látta életének célját, hogy napról napra szamarát nyaggassa.

Ez lehet foglalkozás, de nem életcél. Aki így beszél, az nem lát tovább az orra hegyénél.

Fenitek pogány feleletek!

A keresztény más választ tud:

<< Mi azért élünk, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk, és ezáltal üdvözüljünk. >> Ez az ember célja és rendeltetése.

Az utcán született gyermek

A mindennapi élettől távoli, zárt világomban elég jó éreztem magam. Talán ezért is hatott rám nagyon az újsághír, amely szerint Nyári Rozália tizenkilenc éves hajadon a Blaha Lujza téren hozta világra gyermekét. Mentőkkel a Rókus kórházba szállították.

Milyen szörnyű lehet számára ez a nyilvánosság! Biztosan vágyott egy kis megértő szeretetre. Mi lesz a kis fiúval? Lesz-e aki felneveli és meg is kereszteli?

Másnap elment és vettem az újszülöttnék egy fehér keresztelőinget és egy nagyon egyszerű kis nyakláncot feszülettel. Bementem a kórházba, hogy meglátogassam az anyukát és az újszülöttet. Úgy gondoltam, hogy ha Rozália akarja, akkor vállalom a keresztanyaságot is.

A kórház portása egy kedves, idős bácsi volt. Tőle tudtam meg, hogy Rozália a gyermekkel már hazament. Megkérdeztem a lakáscímet. A portás bácsi megmondta, de barátságos hangon azt tanácsolta, nem menjek oda, mert az az utca a rosszlányok utcája, nem nekem való.

Fogalmam sem volt, hogy kik azok a „rosszlányok”. Azt hittem, azok, akik lopnak, hazudnak, csúnyán beszélnek, így bátran elindultam megkeresni Nyári Rozáliát.

Az utcába érve már nagyon rossz érzés fogott el. A fiatal férfiak mustrálgattak, megjegyzéseket tettek, meg is szólítottak. Néha mér félttem is tőlük.

Végre megérkeztem a megadott helyre. Egyemeletes ház volt, ahol hosszú udvari folyosóról nyíltak a szobakonyhás lakások. A hosszú folyosón valóságos hangzavar volt, mert minden szobából más és más gramofonlemezről üvöltött a tánczene.

Megtaláltam Rozália lakását. Valószínűleg a kis újszülött apja nyitott ajtót. Amikor megmondtam, mi járatban vagyok, nagyon udvariasan fogadott és bevezetett a szobába, Rozáliához és az újszülött babához.

Átadtam az ajándékot, a kisfiú nyakába akasztottam a nyakláncot. Megkértem, hogy kereszteltesse meg a gyermeket és néhány biztató szó után igyekeztem minél előbb kimenni a lakásból. Keresztanyai szándékomat meg sem említettem, mert úgy éreztem, képtelen lennék még egyszer eljönni ebbe az utcába.

Azt hiszem, Nyári Rozáliának is a legkisebb gondja volt, hogy megkereszteltesse a fiát.

Ez volt az a karitászmunka, amit nem tennék meg még egyszer úgy, mint ahogyan akkor tettem.

Pulayné Kovách Erzsébet

G y e r m e k o l d a l

P Ü N K Ö S D ApCsel 2,1

HOGYAN NEVEZI JÉZUS A SZENTLELKET?

		D	K		S	G
R						

**IGAZAD
KEVERI
LELÓGÓ
SALÁTA
ZACSKÓ**

Keress meg a szavak helyét az ábrában, és írd be a nyíllal jelölt mezőkből kiindulva! Ha jól oldod meg a feladatot, a középső sorban olvasható lesz a kérdésre a felelet. Jn 16,7

JÁTÉKRA FEL!

A pinata (pinyáta) egy mexikói eredetű, édességekkel, meglepetésekkel teli papírmásé figura, amit a gyerekek feje felé kell lógatni és egy bottal ütni, amíg ki nem szakad. A gyerekek imádják! Szilveszterre, szülinapi bulikba is szuper!

A játék egyik változata vízzel töltött lufikkal:

Keress hét különbséget a két kép között!

„Keresni kell az igazságot – magunk ellenére is.”

– interjú Barsi Balázs atyával

Ha egy meghatározó lelki vezetőt kellene választanom, akinek a neve minden hazánkban élő katolikus számára ismert, Barsi Balázs atyát mondanám. Hogy ki is ő pontosan? Többek között a sümegi ferences kolostor tagja, a Liszt Ferenc Zene-művészeti Egyetem óraadója, lelkigyakorlat-vezető, tántorít-hatatlan istenkereső. Balázs atyával a mindennapokról, hivatásról, példaképekről beszélgettem.

Szabó Bianka: Balázs atya íróként is jelentős munkát végez. Van olyan könyve, ami különös kedves az Ön számára?

Barsi Balázs: Tulajdonképpen a könyvek nagy része elhangzott anyag alapján készült. Igehirdetések lecsapódásai ezek. Nem vagyok a szó szoros értelmében író. A hívek kérték, hogy megjelenjenek írásban is a beszédeim. Kedves tanítványom, Telek Péter Pál rendezte beszédeimet kiadható formába. Egy könyvem van, amit írtam, a *Krisztus békeje*. Ez egy naplótöredék, a 90-es évekből. Megmutattam egy rendtársamnak, aki meggyőzött arról, hogy ezt meg kell jelentetni. Amikor ugyanis 1989-ben felszabadult Magyarország a kommunizmus alól, akkor nem csak a szerzetesség jelent meg újra, hanem hirtelen egy olyan nemzedék, - fiatal papok is -, akik életükben nem láttak szerzetest, hacsak nem a kommunizmus alatt is engedélyezett csökkentett létszámú, tanításból élő rendeket. Azért is adtuk ki a naplót, hogy megmutassuk a magyar katolikus híveknek, milyen a szerzetesség belülről nézve. Utána sok kedvesnővér kérte, hogy folytassam. Nem lehetett folytatni, mert az az anyag nem kiadásra született. Másképpen ír az ember, ha tudja, hogy ezt majd olvassák.

SZB: A jövőben tervez valamit írni vagy, ahogy az előbb említette, ezt nem lehet tervezni?

BB: Ezt valóban nem lehet tervezni, viszont van most egy felkérésem a görögkatolikusok részéről, hogy a *Magasság és mélység* című könyvem mintájára írjak nekik is napi elmélkedéseket az ő perikópa rendszerük szerint.

Negyedszázadon át voltam novíciusmester, tehát a rendbe érkező fiataloknak kellett naponta egy kis bevezetőt tartanom az aznapi evangéliumból, szentleckéből. Pár mondattal segítenem kellett elmélkedésüket. Ez évtizedeken keresztül a napi munkám része volt. Később ennek mintájára született az ötlet, hogy a híveknek is szüksége lenne egy-egy napi elmélkedésre, a Szentírás olvasását segítő gondolatra. Így született ez a gyűjtemény. Görögkatolikus testvéreinknek azonban más a perikópa rendszerük, tehát nem ugyanazt olvassák adott napon, mint mi latin rítusúak. Ezért kérték, hogy írjam meg nekik is a napi útravalót. Nekiláttam. Iszonyatos nagy munka, körülbelül 365 elmélkedés, vagy még több. Most ezen dolgozom, amikor marad valamennyi időm.

SZB: Lelkigyakorlatok vezetése tölti ki most leginkább mindennapjait?

BB: Igen, teljesen. Adventben, nagyböjtben hetente, ezen kívül pedig gyakran tartok háromnapos lelkigyakorlatokat is. Ezt egyébként nem nagyon szeretem, mert ha három napon keresztül beszélek valahol, az csak három előadás. Nem olyan, mint amikor beköltöznek hozzánk a kolostorba és átvesznek egy életformát. A lelkigyakorlat ugyanis nem merül ki abban, hogy meghallgatunk három beszédet, hanem jelenti a testvéri közösségben gyakorolt életet, közös imádkozást, közös csendet is. Ezek annyira lekötnek, hogy amikor marad közöttük idő, az szükséges a regenerálódásra, a készületre. Az igehirdetés, a lelkigyakorlat nem tanórák sorozata. Tanítók is még, de az más, arra másképp kell készülni. A lelkigyakorlat viszont tanúságtéves is: meg kell vallanom, hogy nekem mit mond az adott evangéliumi részlet. Ahhoz, hogy ez hitelesen tudjon működni, olyan napokra, hetekre van szükség, amikor semmi más munka nincs, amikor szemtől szembe kell lennem az Igével. Tulajdonképpen két véglet van jelen az életemben: nagyon felpörgetett mindennapok, utána pedig az abszolút csend – nincs esketés, temetés, semmi. Reggel egy szentmise, hajnalban, reggel, délelben, este zsolozsma, gyóntatás. A csendes időszakokban az a jó, ha még embert sem látok. Csendben vagyok, de ez éppen az emberekért van.

SZB: Ez a csend jelenti Önnek a feltöltődést?

BB: Igen. Ehhez még hozzáadódik az imádság, elmélkedés, olvasás. Az igazi mondanivaló, ugyanis szenvedések által, verejtékből és csöndből születik. Napok telnek úgy, hogy nincs gondolat és nem is kell, hogy legyen, mással kell foglalkozni. Mindeközben ad valaki egy könyvet, hallok egy rádióműsort, találkozom valakivel, vagy pihenni kényszerülök, mert elfáradtam. Ezek mind olyan momentumok, amikre az adott pillanatban szükségem van. Aztán ebből születik majd valami a későbbiekben. Azt mondanám, az igazi prédikáció készülődik az emberben. Mint ahogyan minden keresztényben is

így kell hogy legyen. Az, hogy a szülő a gyerekének mondjon egy szót Jézusról, Istenről, az az egész életéből szövődik. Ha így van, akkor azt meg is érzi a gyermek.

SZB: Mindig van téma? Mindig van miből meríteni?

BB: Lelkigyakorlatok előtt szokták kérdezni az adott csoport vezetői, hogy miről lesz szó. Legtöbbször azt mondom, hogy nem tudom, majd a kezdésig elkészül. Mindig arról beszélek, ami engem foglalkoztat, amit én kapok. Emellett volt már olyan ifjúsági lelkigyakorlatom is, amelyen a résztvevők által összeírt konkrét kérdéseken dolgoztunk. Ezek több havi munkát jelentettek nekem. Először is rendeztem a kérdéseket, majd saját lelkivezetői tapasztalatokból, egyéni küzdelmeimből, illetve abból, amit Istentől kaptam kialakult egy izgalmas lelkigyakorlat. Rendhagyó dolog volt, de gyümölcsöző. Így született egyébként a *Szombat esti beszélgetések* című könyv, illetve számos tematikus kis füzet. Egyszer egy idős rendtársam, Kalliszt atya, beült egy lelkigyakorlatomra, hallgatta a fiatalok kérdéseit, a beszélgetéseket és rávilágított arra, hogy ezeket le kell írni. Azokat a kérdéseket ugyanis, amelyeket egy csoport föltesz, sokan mások is megkérdeznék. Minden egyes ember mellé viszont nem állíthatunk egy papot vagy teológust. Éppen ezért, talán a jövő munkája, hogy a lelkigyakorlatok végén sorra kerülő beszélgetéseket leírjuk és kiadjuk. Ez túl haladja erőmet, már nem tudom megcsinálni, időm sincs rá. Munkatársaim viszont szorgalmazzák, lehet, hogy majd létrejön.

SZB: Kik azok az emberek, akiket példaként állítana elénk? Kik az Ön példaképei?

BB: Mindenekelőtt Szent Ferenc atyánk. Nagyon keveset tudnak az emberek róla, de mindenki rajong érte. Ő nem csak egy rendalapító, nem csak a ferenceseké, sőt, nem csak a katolikusoké. Az oroszok odavannak érte, de a reformáció egyházai is. Tovább megyek, Szent Ferenc még csak nem is a keresztényeké, hanem az egész emberiségé. Rengeteg mozgalom tüzi zászlajára az ő nevét. Ott van például a zöldek mozgalma, amiben nagy szerepe van a Naphimnusznak. Említésre méltóak a róla készült filmek is, még akkor is, ha kevés az igazi kapcsolódás Szent Ferenc valódi személyiségéhez. Ugyanis nagyon elcsúszunk azon, hogy felületes képünk van róla. Ha belemélyedünk egy kicsit az életébe, találkozunk írásaival is. A tudós rendnek, a domonkosoknak Szent Domonkos az alapítója, de tőle talán egy-két levél maradt fenn, míg Szent Ferencről egy kis könyv. A regulák, az intelmek, a zsoltárok magyarázatai. Emellett ott van a Naphimnusz, ami az első modern nyelven írt vers Európában és végtelenül mély tartalma van, jungi ösképek jelennek meg benne. Azt gondolom, a szentekben is van kisebb meg nagyobb. Szent Ferenc egyértelműen a nagyok közé tartozik. Olyan, mint Szent Benedek vagy Avilai Szent Teréz. Igaz, hogy van egy stílusa, de nem mozgalmat, lelkiségi irányzatot képvisel. Életének eseményeiben, megnyilatkozásaiban benne zsong az egész keresztény hit: a teremtéstől a megtestesülésen át a passióig, a feltámadáson át (viselte is Jézus stigmáit), a szentségekig, és az Eucharisziáig. Valahogy az egészre nyitott, mégis egy bizonyos stílusban éli meg, ami nagyon vonzó lehet.

Ott van még Boldog J. H. Newman bíboros, akivel már diák koromban találkoztam. Akkor még nem volt boldoggá avatva. Felmerül bennem a kérdés: anglikán papként miért katolizált? Azért, mert kereste az igazságot. Az ő keresése a becsületes keresés mintapéldája számomra. Katolizálása után azzal vádolják egyes katolikusok, hogy lebeszéli az anglikánokat arról, hogy áttérjenek a mi hitünkre. Ez nem volt igaz persze. Ő azt mondta, hogyha nem kapja meg valaki azt a kegyelmet és nem látja azt, amit ő, akkor nem szabad áttérni, mert ő nem áttért, hanem megtért. Viszont ha valaki azt látja, amit ő, akkor még aznap változtatni kell mindenben. Akkor is, ha elveszíti a baráti körét, mint ő, szinte elveszíti angolságát, elveszíti a keresetét, egyetemi katedráját. A legszebb mondata az, és talán ezt kellene megtanulnia a mai embernek: „Félek, hogy katolikussá kell lennem.” Tehát keresem az igazságot, még akkor is, ha az ízlésem, kényelmem ellen van.

A szentek seregét tudnám még említeni, hiszen hol az egyiktől tanulunk valamit, hol a másiktól. Liseux-i Szent Teréz nagyon fontos számomra. Az ő kis útja közel áll Szent Ferenc útjához. Szeretem az egyházatyákat, például Szent Ágostont. És a modern szentek. Itt él még közöttünk, szentté sincs avatva: XVI. Benedek. A mai zavaros világban útmutató az ő tanítása és életpéldája: ahogyan keresi az igazságot és ahogyan most Isten csendjébe elvonult. Mindenkinek ajánlom a vele készült *Utolsó beszélgetések* című interjú kötetet. Nem hiszem, hogy ezután valaha fog még interjút adni.

BB: Mit üzen a Keresztút olvasóinak?

Azt üzenném, hogy mélyedjünk el a keresztységünkben. Elmélkedjünk azon, hogy mit jelent Krisztus halála és feltámadása? Mit jelent az, hogy az ő isteni életében részesültünk a keresztiség által? Ugyanúgy, ahogy régen a hittanulókat felkészítették a húsvét éjszakai keresztelésre a szent negyvennap idején, ugyanúgy nekünk is újra kéne tanulni a hitünket minden nap.

Olvasni, elmélkedni. Azt tanácsolom, az evangélium mellett forgassuk gyakran a Katekizmust is. Szenteljünk imát, csöndet Istennek, hogy meg tudjuk újítani a keresztelési fogadalmunkat nap mint nap. Kerüljünk közelebb a kereszt misztériumához, a húsvéti titokhoz, mely röviden így foglalható össze: Isten Fia meghalt értünk és föltámadt, és isteni életet adott nekünk a keresztiségben, bennünk van az ő élete, az örök élet - vagyis az Istennel való reális kapcsolat - elkezdődött földi életünkben.

Az interjút taranyi fiatalunk, Szabó Bianka készítette.

Indiai hindu imádság

**Te vagy az anyám,
Te vagy az apám is;
Te vagy a rokonom,
Te vagy a barátom is!
Te vagy a neveltetésem,
Te vagy a gazdagságom is!
Ó, istenek Istene --
számomra Te vagy minden!**

Hideg málna leves**hozzávalók / 4 adag**

- 40 dkg málna
- 4 dl tej
- 2 dl habtejszín
- 1 dl málna szörp
- 2 ek cukor (vagy méz)

elkészítés

A málnaszemeket megmossuk, lecsöpögtetjük, és félreteszünk pár szebb szemet.

A hozzávalókat beletöltjük a turmixgépbe, és beindítjuk.

Fáradságot nem kímélve szűrjük le, így a magokkal nem kell bajlódni.

Néhány egész szemmel díszítjük.

JO étvágyati!

Más embert vitt a vonat

Akkoriban pénztáros voltam egy pesti MÁV-állomáson. Korán hajnalban kezdtük a szolgálatot- vasárnap is -, sok volt az utas, egymás után mentek a vonatok. Ha volt egy kis szünet, rendben kellett rakni a jegyeket, pótolni az eladottakat, és csak 10 óra után volt egy kis idő evésre, és kicsit felállni az ablakból. Reggel négyen dolgoztunk, de 10.05 után már csak egyedül voltam

Végre elfogytak az utasok, elment a vonat, kezem az alsó kisablakon volt, hogy lecsukjam, és végre reggelizzem. Éhes és fáradt voltam.

Ekkor elém lebén egy csinos, feketekosztüms hölgy, nagyszélű kalapban, fehér csipkeblúzban.

A kifutott vonat után intve kérdezi, hová ment ?

- Vácra – feleltem.

Erre olyan káromkodásba kezdett, amely nem illett sem a ruhájához, sem női mivoltához, sem a vasárnaphoz, de egyetlen naphoz sem, és egyáltalán nem illett emberi szájba. Végül kimerülten azt kiabálta be:

- És mikor megy legközelebb ?

- Tizenkettő húszkor - válaszoltam.

Egészen az ablakig hajolt be, úgy kiáltott be:

- Addig én mit csináljak?

Furcsa nyugalom szállt rám. Felálltam, kinyitottam a felső ablakot is és azt feleltem:

- Itt a csarnok ajtaján menjen ki szépen, és balra for-

dulva egyenesen az út végén áll egy kis templom: oda menjen be és imádkozzon !

De már a függőnyt berántottam, összecsucoltam , és csak ültem . Sokáig.

Vasárnap volt. De már nem voltam éhes, sem pihenni nem akartam, csak ültem. Azután dolgoztam, hogy csak múljon mielőbb az idő... mindenki mehet templomba, imaházba, csak nekem kell itt ülnöm... és még ilyen beszédet is hallgatnom..

A 12.20-ashoz már nyitottam az ablakot , elég sokan voltak, végre ritkult a nép, a vonat mindjárt beáll.. - és akkor újra elém állt a feketekosztüms aszszony.

- Mondja , miért küldött oda? – kérdezte egészen más hangon. – Húsz éve nem érdekelt engem se templom, se Isten, és most... - kezébe temette arcát, és sírt, rázta a zokogás.

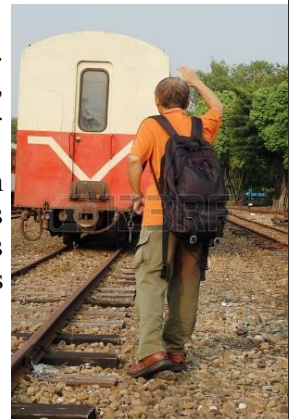
Az én szemem is könnyes lett.

Lassan beállt a vonat.

Rám nézett még kisírt szemmel, de már mosolyogva búcsút intett és futott a vonat után.

Minden fáradságom eltűnt, hiszen vasárnap volt, és éreztem, hogy ez a vonat más embert visz, mint a 10.05-ös vitt volna, ha eléri..

Szabó Rózsa

Bejártuk Tolnát, Baranyát!

Tavaszi kirándulásunk Gemencre, s főleg Tolna megye székes városába (Szekszárdra) vezetett. Május 20-án reggel 6-kor indultunk 2 busszal, 55 fővel.

Megékeztünk Keselyűsre, ahol kis vonattal barangoltunk a Gemenci erdőbe. Tanösvényeken jártunk, láttunk, tanultunk, s madárlesen voltunk. Visszaérkezvén Keselyűre, Lóránt atya 2 csoportra osztotta a társaságot, s kezdetét vette a sárkány-kacsa fogócska.

Játék után buszra szálltunk, s meg se álltunk Szekszárdig. Tolna megye „fővárosában” ismét két részre bontva megnéztük a Babits Mihály emlékházat, s a mézeskalács múzeumot. Kissé fáradtan, de vidáman elindultunk késői ebédünk helyszínére.

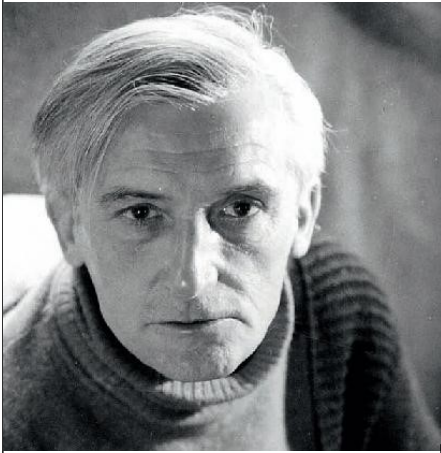
A finom babgulyás ízét a még finomabb szekszárdi borokkal öblítettük le. Gemenci barangolásunkat „elmebajnoksággal” zártuk.

A haza felé vezető úton megálltunk Barconon, és az ottani plébániatemplomban hálát adtunk a Szűzanyának a nap kegyelmeiért.

Bizton állítom, hogy bár fáradtan, de tele élménnyel, vidáman tértünk nyugovóra.

v.m.

FÜFÜGGŐK

Pihál György

Bár határozottan fáradni látszik a kora tavasszal indult Momentum-atrakció (talán túl erős volt a kezdés: Fekete-Győr Andrásék fővárosi randalírozása, Gulyás Marciék festékdobáló szpartakiádja, az egymásba érő tüntisorozat, út- és hídlezárások stb.), a szabadságharcosok nem adták föl. Nem ám!

Idekapcsolódik, hogy Fodor Gábor (Liberális Párt) alig néhány napja nyújtott be parlamenti módosító javaslatot a könnyűdrogfogyasztás legalizálására.

Mikor, ha nem most? – gondolhatta a pártelnök, akinek régi vágya meggyőzni mindnyájunkat: jót tenne a nemzetnek, ha alkotmányos jogon hülyíthetné el magát a könnyű füvekkel... (Ötletét hallgatva az embernek az az érzése, hogy már a fogyasztás előtt álló kuncsaftot is hülyének nézi...)

Fodor azzal érvel, hogy a drogok tiltása csak olaj a tűzre, így nemhogy nem csökken a füvezők száma, épp ellenkezőleg. Ráadásul a hasznot húzó bűnszövetkezeteknek segít az állam, ha tiltja a drogot. Ha viszont törvényessé tennék a fogyasztást – mondja –, az komoly adóbevételt hozna a konyhára. Azt sem árt tudni, hogy a füvezés kriminalizálása veszélyeket rejt, az elrettentés nem lehet sem hatékony, sem igazságos, egyébként sem képes megszüntetni a fogyasztást, magyarázza a liberális ember, akinek meggyőződése, hogy a legálisan füvező országokban kisebb a drogbűnözés...

Toxikológussal valószínűleg nem beszélt a jámbor politikus. Mert akkor elárulta volna azt is, hogy a füvező páciens – miközben átéli a „szabadság lebegését” – lassan, de biztosan leépül, elhülyül, függővé lesz. Merthogy az agykérgét szép módszeresen legyalulja a fű. Ráadásul egy idő után olyan agresszív lesz, mint egy nagykorúti liberális tüntető...

Hogy miért javasolja annyira Fodor a fűvet? Talán kedveli az elhülyülő embereket. Esetleg tagfelvétel előtt áll a párt, elfogyott a regiment.

Milyen felemás

Milyen felemás érzések közt élünk, milyen sokféle vonzások között, pedig zuhanunk, mint a kő egyenesen és egyértelműen.

Hányféle szégyen és képzelt dicsőség hálójában evickélünk, pedig napra kellene teregetnünk mindazt, mi rejteni való.

Milyen megkésve értjük meg, hogy a szemek homálya pontosabb lehet a lámpafénynél, és milyen későn látjuk meg a világ örökös térdreoskadását.

Pilinszky János

Tisztelt Polgármester Úr!

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Nagyatád Város Önkormányzata, amikor P. Hajnal Zénó ferences áldozópapnak, egykor plébánosának Nagyatád Városért Kítüntető Díjat adományoz, történelmi adósságot ró le. Hiszen Zénó atya halála utáni időszak sok évtizede nem adott alkalmat arra, hogy a város közössége kifejezze köszönetét és hálóját azért, hogy példamutató hősiességgel sorsközösséget vállalt Jézus Krisztus itteni nyájával, sorsközösséget az egész város népével, amikor a háború viszontagságai között kitelepítették a lakosságot, amikor vezetése alatt barátjához, Martincsevics Pálhoz, az ő plébániájára, Gyékényesre vezette csoportját. S amikor újabb kitelepítésre került a sor, és Gyékényest is el kellett hagyniok, már barátjával együtt állt a menekülők élére, amikor a két papnak beteljesült vértanúsága. A háború sokszor a legrosszabb tulajdonságokat hozta elő az emberekből. Különös gonoszság kellett ahhoz, hogy a bolgár lovas katona meglátván a két reverendás papot, kiállította őket a sorból, és az árokba lötte őket.

Előtte ugyan biztatták a világiak a két papot, hogy tegyék le egyházi ruhájukat, nehogy provokálja a katonákat, akikkel találkoznak. Zénó atya hatására ezt nem tették. Mert ő úgy gondolta, hogy a hívek

számár fontos, hogy papokként álljanak közöttük, készen arra, hogy szentségeket szolgáltatassanak ki akár tömegeknek is, ha az szükségesnek mutatkozik, illetve hogy a ruha levétele valamilyen módon Jézus Krisztus megtagadása lenne részükről. Valóban, elgondolkodik mai szemmel is az ember: egy rendőr nem azért viseli az egyenruháját, mert neki tetszenek a gombok vagy egyebek, amik rajta vannak, hanem azért, mert az a ruha kifejezi azt az állapotot, azt a hivatást, melyet ő vállalt, az emberek biztonságának szolgálatát. A papi ruha is állapotot jelöl: az elhivatottságot, amely Jézus Krisztushoz és egyházához köti a viselőjét.

Történelmi adósságot említettem. Vagyis elég hosszú volt az az idő, míg sor került erre az elismerésre. Mégis, van aktualitása ennek a gesztusnak. Ma átlagosan számolva minden 4-6. percen hite miatt megölnék egy keresztényt. Ugyanakkor előnti Európát az úgynevezett migránsok serege. A vezetők nem is akarnak tenni ellene, csupán azon fondorkodnak, hogy hogyan árásszák el az egész földrészt velök. Európa a szemünk láttára alakul át. Igenis szükségünk van mintára.

P. Hajnal Zénó személyében olyan embert tüntetett ki Nagyatád közössége, aki mindenre elszántan, halálig hűségessé mutatkozott, aki Jézus Krisztusnak és az ő népének lett vértanúja. Hajnal Zénó atya lelki utódainak nevében, mint ferences, a Magyarok Nagybányáról elnevezett ferences rendtartomány nevében megköszönöm ezt a gesztust, és ünnepélyesen átveszem ezt a kítüntetést Nagyatád városától.

P. Reisz Pál O.F.M. beszéde a városnap kiüntetés alkalmából

AMIKOR MEGÉLJÜK A TELJESSÉGET

Hatgyermekes édesanya, néprajzkutató, egyetemi oktató, dűla, szerkesztőbizottságunk tagja. Az otthon, az anyaság és a nagycsalád belső világába kísérhetjük el Dyekiss Virágot.

Ha azt mondom, otthon, mi jut róla eszedbe?

- Elsősorban egy bensőséges kuckó. Egy olyan hely, ahol meg lehet húzni magunkat, csendben el lehet lenni, és így fel lehet tölteni. Olyan hely, ahol találkozhatom azokkal, akik a legközelebb állnak hozzám, akiket nagyon szeretek, akikkel önmagam lehetek, ahol ki lehet engedni.

Változott a korábbi elképzelésed az otthonról?

- Viszonylag nehezen találtam rá a saját otthonomra. Amikor a gyerekek megszülettek, elsősorban azon voltam, hogy számukra teremsek otthont. Rengeteget dolgoztam, igyekeztem mindig rendet tartani, megfelelni valamilyen elképzelésnek a takaros otthonról. De a folytonos törekvéssel, hogy helytálljak a házimunkában, sohasem tudtam utolérni magam, és megérkezni az én otthonomba.

Mi segített abban, hogy a lakásokban végre otthonra találj?

- Ezt a hitemnek köszönhetem. Amikor először mentem a lelkiatyámhoz, végig azért sírtam, hogy képtelen vagyok rendet tartani, teljesen megbénultam ebben. Ő azt mondta, hogy egy hónapig egyáltalán ne is rakjak rendet, és akkor térjünk vissza rá. Volt egy asszonykörünk, rendszeresen találkoztunk. "Boldog asszonyok" volt a nevünk, és egyszer valaki hozott egy imát, amely által megértettem, hogy az Isten szeretete nem a teljesítményeim függvénye, ezért magamat sem csak anynyira lenne jó elfogadni, hogy hogyan állok a szünni nem akaró házimunkákkal. Ezen a nyáron aztán találkoztam Orsy László jezsuita atyával is, aki az egyik bibliai felhívásról beszélt: "Legyetek tökéletesek, mert a ti mennyei Atyátok is tökéletes" (Mt 5,48). Elmagyarázta, hogy itt nem egy objektív, elképzelt tökéletességről van szó, hanem arról, hogy töltsük be azt, amiért élünk. Hogy van élethivatásunk. És a fenti részletet megelőzően Jézus azt tudatosítja, hogy életünk lényege a szeretet.

Mire szól Isten hívása a te esetekben?

- Azt értettem meg, hogy nem szabad belerögzőlnöm egy konkrét szerepbe, hogy mondjuk mindig csakis a jó és rendet rakó anya legyek. Amikor tehát a hivatásom betöltésére gondolok, nem annyira egy konkrét szerep van előttem, hanem hogy tudatosan megélejem Isten hívását, és engedjem áramolni a szeretetet a mindennapjaim konkrét helyzetekben. Például előfordul, hogy a nappaliban még nincs rend, talán még az ebéd sincs kész, mégis úgy érzem: jobban építem

Isten országát, ha kimegyek a gyerekekkel egy kicsit bogarászni a fűben, vagy ha türelmesen meghallgatom a fiam, hogy mi volt az iskolában. Amikor ezt először átéltem, nagy békét éreztem a szívemben.

Tudatosan vállaltatok nagy családot?

- Úgy voltunk vele, hogy három gyereket mindenképpen szeretnénk, és utána mérlegeljük. Az első két gyerek után szeretünk volna egy kis szünetet tartani, de nem így alakult. Aztán tényleg szeretünk volna szünetet tartani, de ekkor a kisfiunk, Gábor azzal jött elő, hogy hadd imádkozhasson egy öcsikéért. És kilenc hónap múlva már jött is az új kisbaba. Eppen ezért a férjemmel, Emillel megbeszéltek, hogy megállunk egy kicsit a gyerekvállalással, hiszen összejöhet még később is. Engem azonban nagyon kikezdett a fogamzásgátlás. Úgy éreztem, képtelen vagyok így élni, mintha egyre eltávolodtam volna magamtól és a férjemtől is.

Rosszul voltál, mert nem lehetett újra gyereked?

- Egyszerűen nem éreztem jól magam, egyre mélyültek a házassági feszültségeink is, úgy éreztem, képtelen vagyok így élni. Nagyon fájdalmas időszak volt. Ekkor már jártunk terápiára, a kislányunkkal voltak gondjaink, de a pszichológus azt mondta, hogy Ibolya igazából teljesen rendben van, és ő azt sejtí, nekünk kellene magunkba nézni, mert könnyen lehet, hogy a közöttünk lévő feszültségek ülnek át a gyerekre. Végül amikor már pont elengedtem az új kis élet iránti gyötrő vágyamat, Emil felvetette, hogy mégis nyissuk meg a kapukat. Eldöntöttük, hogy nem állunk ellen az élet törvényének, és ha jönni akar még egy gyerek, akkor csak jöjjön, legyen élet! Ekkor ismét minden nagyon megváltozott bennem, és úgy éreztem, minden visszatért a normális kerékvágásba. Döbbenetes volt, hogy egyszerre minden összeállt, rájöttem: azt éreztem, hogy a gyerekvállalás halogatásával szembemegyünk Isten akaratával, hiszen ő tett termékennyé, mi pedig nem akarunk gyereket...

A nyitottság a hivatásod?

- Én nem tudtam magam feleségnek érezni úgy, hogy az életem nem volt nyitva a termékenység felé. Nem mondom, hogy mostanában nem adódik néha valamilyen konfliktus a férjemmel, mégis úgy érzük, hogy ezzel a megnyílásunkkal job-

ban egygyé váltunk. Szerintem semmi sem fontosabb, mint hogy meglegyen közöttünk ez az Isten tervében nyugvó szeretetesség. Matyi és Arnika már így fogantak.

Miben specifikus az otthonotok?

- Minden otthonnak megvan a sajátos szaga, én a gyerekeimet is megismerem a szagukról. Engem könnyen elborítanak a tárgyak. Nyolcan élünk együtt, sok embernek sok tárgya van, ezért folyton azon vagyok, hogy kevés legyen, csak amire igazán szükségünk van. Az egyházi évre emlékeztető jelekkel szeretem körülvenni magunkat: most húsvéti szimbólumokkal, aztán jön a pünkösöd, a Mária-ünnepek, advent, karácsony, nagyböjt... Nekem nagyon fontosak ezek a lelki fogódzóponatok. A nappali a közös életterünk, itt találkozunk, itt vagyunk együtt. Itt csupa olyan tárgy van, amiben benne vagyunk egyenként és közösen, így akkor is marad valami belőlünk a nappaliban, amikor nem vagyunk itthon.

Azt mondják, három gyerek fölött már csak a klasszikus családmodell működhet: az anya otthon, az apa pénzt keres...

- Általánosságokat nem szeretnék megfogalmazni, de az én tapasztalatom az, hogy hároméves korig a gyerekek biztosan nagy szüksége van arra, hogy a szülő könnyen elérhető legyen. Azonban azt is érzem, hogy nekem pedig nagy szükségem van arra, hogy a gyereknevelésen túl mást is csináljak, hogy tudományos munkát végezzek, előadjak az egyetemen, írjak A Szívbe, asszonyokat kísérjek, vagy akár kézműveskedjek, és úgy látom, hogy mindennek meg lehet teremteni a lehetőségét.

Hat gyerek mellett tudományos munka?

- Egyrészt itt vannak az éjszakák, fél kilenctől elcsendesül a ház, és fél tizenkettőig nagyon sok idő van még. Nekem az a tapasztalatom, hogy éjjel körülírt rendben van, ha ébren maradok. Utána már a másik napom kárára mehet a fáradtság. Szinte minden este van tehát csaknem három óram, hogy összeszedetten dolgozzak akár tudományos munkán is, vagy készüljek az előadásaimra. Nekem ez feltöltődés. És persze arra is törekszünk a férjemmel, hogy ne csak dolgozzunk, hanem együtt is lehessünk. És akkor még nem beszéltem a nagyszülőkről, akik szintén besegítenek a gyereknevelésbe. A mi családjunkban van két nagyon jó nagymama, az egyetemet biztosan nem tudtam volna befejezni nélkülük, doktoriról meg nem is álmodhattam volna. Mind a ketten egy délutánt vállalnak, és nekem ezek az idők nagyon értékesek. Arnika persze akkor is velem van, ha A Szív szerkesztőségi találkozóira megyek, de egyetlen gyerek mégsem egyszerre hat! Van, amikor ezeket a szabad délutánjaimat csak arra fordítom, hogy alszom egy jó nyugot. Nekem ez is nagyon jólesik, a gyerekeknek is jó, ha kipihenhetem magam, és a férjemnek is. Nagyon hálás vagyok tehát a nagyszülőknek.

A férjed mit ad hozzá az otthonotokhoz?

- Most nagyon élesen kirajzolódott, mennyire fontos a jelenléte. Informatikusként megtehetted, hogy főleg itthonról dolgozol, de néhány hónap óta el kell járnia munkába. Volt is bennem aggodalom, hogy ha az ő illata, személyisége sokat lesz távol, hogyan fog átalakulni az élet, hogyan fogom menedzselni a család életét egyedül. Ő általában a szobájában dolgozott napközben, de az a tudat, hogy itthon van, nagyon megtartó volt az egész csapat számára. Az ő szobájában ő maga készítette a bútorokat, sokszor ő gyalult a gyerekekkel. Matyika meg van győződve arról, hogy a papa, ha elmegy, akkor bútorokat készít. Együtt szerelik a biciklit, cserélik a téli és a nyári gumikat az autón. Férfiként egyértelműen az erőt és a hátteret képviseli. Sok minden miatt nagyon becsülöm Emilt. Szeretem, ahogy pontosan megőrzi az emlékezetében, amit megbeszélünk, amikor rájövünk valamire együtt, vagy kitalálunk egy megoldást, és segít visszatérni rá. Én sokkal inkább érzelmi ember vagyok, így jól kiegészítjük egymást. Nagyon különbözőek vagyunk, de a lényünk legmélyén nagyon hasonlóak.

Mennyiben rezdülsz együtt a férjeddal lelkiében?

- Én nem is nagyon tudom elképzelni, milyen lenne, ha nem tudnám megosztani vele éppen azt, ami számomra az élet legfontosabb mozgatórugója, tehát az istenhitemet. Vagy ha csak végighallgatna, de nem lenne személyes tapasztalata, hogy mit jelent hinni és imádkozni. Nagyon jó, hogy ebben is partner.

Néprajzkutatóként mi a szakterületed?

- Egy nagyon kicsiny finnugor népcsoport, a nganaszanok hitvilágát kutatom, a doktori disszertációm is ebből írtam. Már tizenhét éves koromban eldöntöttem, hogy ezzel akarok foglalkozni. Az egyetemen magyar, finnugor és néprajz szakon végeztem, néprajzból tavasszal fogok államvizsgázni. Amikor éppen nem gyesek, a Magyar Tudományos Akadémia Néprajzi Kutatóintézetében dolgozom ifjúsági ösztöndíjként. Ezenkívül az ELTE finnugor tanszékén tartok minden félévben két-négy órát.

Nem apróz fel a sok tennivaló? A tudományos munkához például bizonyos elmélyültség kell...

- Akkor jó, amikor az életemben minden egy irányba mutat. Hogy lássam az irányt, ami egységbe rendezi az életem, nekem sokat segít a hit. Azt próbálok megélni, hogy meglegyen az a belső csend, amelyben kapcsolatban lehetek az Istennel. Ha bármi elnyomja a belső csendem, akkor zavarodottság lesz.

Amikor a PhD-dolgozatodat írtad, hány gyermeked volt már meg?

- Egyre több. A védésnél már Matyi is. Azért volt egy olyan időszak, amikor egy kicsit több időm maradt, Tibor és Matyi között ugyanis négy év van. Akkor be is tudtam járni dolgozni. A nagymamák által felajánlott időt nagyon fejelemzetten a munkára fordítottam. Emil több házimunkát vállalt, és ez így hetente még három-

négy pluszórát jelentett. Aztán vannak a nagy családi nyaralások Ordacsehiben, és ezekre Emil egyedül ment el a négy gyerekkel, így ilyenkor is volt három-négy napom, amikor csak az írással foglalkozhattam. Aztán az én szüleim is szerveznek minden nyáron egy egész hetes indiántábort az összes unokának. Így mi néhány napot kettesben tudunk maradni. Sok ilyen kis időből tevődött össze a tudományos munka. A legfontosabb azonban az, hogy mindig úgy álltam hozzá, hogy ha a Jöisten úgy akarja, hogy elkészüljön a disszertáció, akkor úgyis megadja hozzá az erőt és az időt. Még a szakirodalmi hivatkozások megtalálásában is jelentős szerepet vállalt. Közben egyre erősebben megszólalt bennem egy olyan hang, ami egy másik irányt is behozott az életembe, az asszonykísérést, szüléskísérést, dúlaságot.

Ki az a dűla?

- Tapasztalt segítő asszony, régi magyar neve "támasztó asszony", a csángóknál ma is így hívják. A várandósság, a szülés és a

gyerekágy során jelenlétével és imáival kíséri a szülés labirintusában az életet hozó anyát. Mostanában nagyon divat az apás szülés, ami nagyon jó, mert így nemcsak a gyermek, hanem az anyával együtt az apa is megszülehet. Viszont nagyon fontos, hogy legyen ott a szülésnél valaki, aki maga nem érintett a szülésben. Ez a dűla. Nem egészségügyi szakemberről van tehát szó, nem hoz döntéseket, nem vizsgál, hanem testileg és lelkileg támogatja a családát. Előtte beszélgetésekkel, hogy felkészülten és békével érkezzen meg a vajúdás órájához az asszony. Szentírási részeket ajánlhat, szimbólumokat ad, kis szertartásokkal is megtámogathatja a szülésre készülő nőt. Néprajzi tanulmányaim során arra jutottam, hogy a szertartás és az ünnep emberi létünk gyökere. És ezek a szertartások megvoltak régen, például amikor egy kislányból nagylány lett, azt megünnepelték. Ma már ez szinte teljesen kiveszett. A szülés nemcsak az anya életébe hoz roppant nagy váltást, maga a családi rendszer változik meg lényegileg. A házasságot nagyon megünnepeljük mindenféle csinnadrattával, a család létrejöttét a gyermekkel már nem annyira. Ezért találtam ki, hogy ünnepet szervezhetnék a kismamáknak, "útraáldó ünnepet" a szüléshez, az anyasághoz.

Hogyan zajlik az anyaság megünnepelése?

- Az általam kialakított ünnep három nagy részből áll. Megünnepeljük a kismamát, készülünk a szülésre, és megáldjuk a magzatot is. Készítünk egy kis központi oltárféleséget, amin különböző jelképes tárgyak vannak, gyertya, virág, piros, kék és fehér anyagok, víz, gyökér és ilyesmi. Az elején az anyára koncentrálnak és a várandósságra. Ő átgondolja imában az elmúlt időszakot, és közben is imádkozunk érte.

Mécsesek világítanak, amelyeket úgy teszünk oda, hogy mindenki elmondja magáról, hogy "ki vagyok?": "Én Virág, Zsuzsanna lánya és Katalin unokája", és minden névnel meggyújtunk egy mécsset. Nemcsak az anyukánk hasában voltunk benne, hanem az anyai nagymamánk hasában is, mert a leánymagzat úgy születik, hogy minden petesejtje készen van már, ezért már a nagymama is hordozott minket! Az anyai nagymamát is behozzuk tehát ebbe a térbe. Az ima után eszegeztünk, vagy ruháskát hímeztünk, rajzolunk a pelenkára, beszélgetünk, asszonyos témák jönnek elő. Ilyenkor csak arra figyelünk, hogy pozitív maradjon a beszélgetés. Végül felolvassuk a 139-es zsolnárt vagy a Benedictust. Mindenki jókívánságokkal halmozza el a kisbabát, ezeket borítékba gyűjtjük, majd egy kis szakrális táncal elringatjuk a kicsit. Három aranyfonalból fonunk egy kis karkötőt, mert a köldökzsinór három érből van. Ezt a karkötőt mindannyian a karunkon hordjuk, amíg meg nem halljuk, hogy megtörtént a szülés. Volt, aki később azt a zenét hallgatta a vajúdás alatt, ami az ünnepen szólt.

Mi a véleményed az otthonszülésről?

- Amikát itthon szültem, a többieket kórházban. Már Gábort is szerettem volna itthon szülni, de Emilben volt egy nagy aggodalom. Sajnálom, de nekünk ez volt az utunk. Matyiról az utolsó hetekben derült ki, hogy betegsége miatt kórházban kell születnie. Az ő születése nagyon természetes volt. Egy kórházi szülés is lehet bensőséges és nagyon szép. Nekem nem voltak szörnyű kórházi szülési élményeim, de az otthoni szülés egyszerűen minőségileg más, ami már abból is látszik, hogy a leg-rövidebb kórházi szülésem tizenkét óra volt, az itthoni pedig három és fél óra a legelső fájástól. Én ezt annak tudom be, hogy itthon egyszerűen végig biztonságban érezhettem magam. A saját ritmusom szerint történt minden, nem kellett kiszakadni ebből a számomra nagyon bensőséges közegből. A kórházban az első órákban elveszik a gyereket, megméri, vizsgálják, ez a kisbabát váratlan sokként éri. Ő arra van rákészülve, hogy oda van téve az anyukához, és akkor eszik, amikor akar, érezheti az édesanyja szagát. A mellbimbó körüli mirigyek a magzatvíz szagát termelik, hogy minél otthonosabban érezze magát. Az anyuka mellkasa 38 fokra is felmelegszik, védve a gyermeket. Ez a meghitt anyaközelség a kórházban ma nehezen valósítható meg.

Mi a legszebb az otthonotokban?

- Hogy esély van az időtlenségre, vagy legalábbis egy olyan ritmusra, ami nem idegenít el, hanem segít azokká válnunk, akik valóban vagyunk. Nagyon fontosnak tartom, hogy a gyerekeimnek legyen időtlen nyaruk, és olyan ünnepek, amikor szabadon ellehetnek, minden sürgető tennivaló nélkül. Úgyegek arra, hogy ne legyenek tele különórákkal. Ahogy az imaéletben is: időtlen pillanatainkban szól hozzánk leggyakrabban az Ur, amikor megállunk, ünnepelünk, elcsendesedünk. A tejség élménye időtlen pillanat. És amikor megéltük a teljességet, akkor otthon vagyunk.

Átvétel a Szív újságból

Hanthy Kinga

Térfigyelés

Ahol felszerelik a térfigyelő kamerákat, meredeken csökken a bűncselekmények száma. Logikus. Senki nem akar lebukni, így a törvénybe ütköző cselekedetet vagy nem követi el, vagy olyan helyen, ahol nem látják. A központi megfigyelés tehát egyeseknél visszatartó erő, másoknál ravaszságot, setétben ólálkodást hív elő. Mivel a biztonság az emberek többségében felülírja az intim szféra védelmét, maga veti alá magát a megfigyelésnek. Vannak lakóparkok, ahol a monitor előtt ülő biztonsági őr nyaranta a betörők mellett a napozó nőket is nézheti. (Mellesleg a kamerák többségéről ki szokott derülni, patyomkini szerkezetek. Olyanok, mintha. Zörögnek, forognak, felvételeket készítenek, de a kép használhatatlan.)

Egyrészt van tehát a folyamatos köztéri megfigyelés, amit a többség szeret. Az a jó polgármester, aki sok kamerát szereltet. Az után van az önként vállalt. A bekamerázott ház, kert, lakópark. Ilyet rendszerint gazdag emberek rendelnek, akik a javaikat, a családjukat is féltik, mert a gazdagoknak is szokott lenni ellenségük. És van a harmadik típusú megfigyelés, amelyről sokat beszélünk, mégsem veszünk róla tudomást: a fejlett technológiák által lehetővé tett nyomkövetés. Mióta láttuk a fotón, hogy Zuckerberg laptopjának le van ragasztva a kamerája, nem nevetjük ki azokat, akiknek ez már korábban eszükbe jutott. Mióta tapasztaljuk, hogy amint bármi iránt érdeklődést mutatunk a világhálón, azonmód zúdul ránk a hirdetése, nem gondoljuk, hogy nincsenek, akik gondolatainkat, vágyainkat fürkészik. A Momentum párt elnöke, nemrég azt a politikai üzenetet küldte: nem tudja bizonyítani, de Magyarországon köztudott tény, hogy embereket megfigyelnek. Ügyes politikai mondat olyan országban, ahol évtizedek óta avval a huncut gondolattal telefonálunk, hogy az őrnagy elvtárs is hallja. A borzongásra épít, generációk csengőfrászára, meg az emberi hiúságra. Ki ne szeretne olyan fontos lenni, hogy hallgassák, megfigyeljék, kövessék? Közben az ifjú elnök tudja a legjobban: igen, mindenkit megfigyelnek, hallgatnak, követnek, még hozzá törvényes körülmények között.

Az adatvédelmi szabályok szerint például az utcai felvételeket, amennyiben nem merül fel rendellenesség, gyanús eset megszabott határidővel meg kell semmisíteni, bizonyára meg is teszik. Ebben mélyen hiszünk. Vagy nem. Alkat kérdése. De élnek a cellainformációink, az internet sem felejt, így hát jobb, ha szembenézünk azzal, hogy az életünk nyitott könyv. Rég nincs már szükség álcázott nyomkövetőkre, sarkon rejtőzködő titkos ügynökökre, nélkülük is tudják rólunk, amit tudni akarnak. Mit eszünk, mivel mosunk, hova utazunk, kivel ismerkedünk, milyen társaságot keresünk, milyen politikai nézeteket vallunk, sőt még az ágyunkba is belelátanak. Ne legyenek kétségeink.

Itt van azonban egy olyan aspektusa a kérdésnek, amelyekre esetleg fel lehetne hívni a világ figyelmét. Tudjuk, hogy annak idején, még a térfigyelő kamerák előtt is volt tolvajlás, zsebmetszés és betörés, rablógyilkosság, mert mindig voltak elvetemült, vagy azzá lett emberek. Egyik - másikat ezt meg is ideologizálta, lásd Robin Hood

vagy Rózsa Sándor. azt állították, elvesznek a gazdagoktól, és odaadják a szegényeknek. Ne legyenek illúzióink! Ők ezt közben élvezték. Egyszerűen mindig volt bűncselekmény, mert benne van az ember természetében, mégis évezredekig karban lehetett tartani a világot térfigyelők nélkül is. Érvényben volt még ugyan is a tízparancsolat, az együttélés tíz törvénye, amely elrendezte a dolgokat. Nem csak a keresztény világban. A tízparancsolat nem kér betarthatatlant, csupán egyszerű dolgokat: így például, hogy ne ölj, ne vedd el, ami vagy aki a másé, és tisztelt felebarátodat. Ha gyakrabban olvasgatnánk, olcsóbban megúsznánk. Térfigyelő kamerák nélkül is.

Átvétel a Magyar Időkből

Endrődi Sándor:

A szeretetről

Valakit, valamit szeretni kell.

Istent, szülőföldet, hazát.

Kinek lelkében nincs szeretet:

Az élete csupa pusztaág.

Valakit, valamit szeretni kell.

Nyíló virágot, kék eget,

Minden koldusnál százszor koldusabb,

Ki senkit, semmit nem szeret.

Valakit, valamit szeretni kell.

Jók vagyunk, ha szeretünk.

Az Isten a szeretet tüzeit

Szövétnél adta nekünk.

Valakit, valamit szeretni kell.

Hogy szívünk boldogabb legyen,

Kivert kutyánál is gazdátlanabb

Az ember, hogyha szívtelen.

Valakit, valamit szeretni kell.

A szerető szív tündököl.

S Isten világa örök éj marad

Annak, ki mindent csak gyűlöl.

5+1 OK, HOGY MIÉRT ÉRDEMES ÁHÍTATOS NAPLÓT VEZETNI

Bevett szokás a naplóírás, de akkor vajon miért ne jegyzetelhetnénk az Istennel kapcsolatos gondolatainkat? Kristály Emese 5+1 okot sorol fel arra, hogy miért érdemes papírra vetni lelki elmélkedéseinket!

Az én fejemben bizony sokszor hatalmas káosz van. Így hát a színes tollak és a velük megírt különböző listák, naplók, feljegyzések már régóta a legjobb barátaim. Aztán egy nap arra gondoltam, hogy miért ne kezdenék naplót vezetni az áhítataimról is? Fogtam egy füzetet és nekiálltam beleírni mindent, aminek köze van az Istennel való kapcsolatomhoz. Egy-egy mondatot, ami az aznapi lgeszakaszból vagy annak magyarázatából megérintett és azt, hogy miért. Mindazt, ami napközben foglalkoztatott, azokat a dolgokat, amikkel Isten aznap megáldott, tényleg bármit. Nekem nagyon bevált, úgyhogy íme 5+1 indok, hogy szerintem miért érdemes belekezdeni:

A szó elszáll, az írás megmarad

Mindannyian ismerjük a hétköznapi reggeli rohanását, amelyben előfordul, hogy gépiesen, rutinként megtartjuk ugyan a reggeli áhítatunkat, mégsem igazán marad meg bennünk az aznapi üzenet. Azonban ha időt szánsz arra, hogy legalább egy mondatot kiemelj és leírd, akkor azon túl, hogy így már biztosan figyelmesebben fogsz olvasni, ez az egy gondolat valószínűleg megmarad a fejedben egész napra. És ha mégis elfelejtenéd, este könnyen utána tudsz nézni még egyszer.

Állhatatosságra nevel

Ha éppen lelkileg szárazabb időszakon mész keresztül, akkor valószínűleg nehezedre esik írni is. Mégis, ha motivációnak használod, hogy ne hiányozzon egyetlen nap sem az a bejegyzés, és kitartóan írod őket, annak meglesz a gyümölcse.

Ima emlékeztető

Fel tudod írni az ima kéréseidet és hálaadásaidat, így biztosan nem felejtessz el imádkozni ezekért. Ráadásul csodás nyomon követni azt, amikor az első listáról egy téma átkerül a másodikra, ezzel még egy okot adva a hálaadásra!

Segít, hogy meglásd a folyamatokat

Ha kissé részletesebben írsz az Istennel való kapcsolatodról, akkor a régebbi bejegyzések olvasgatása rábreszthet olyan dolgokra, amelyek másképp esetleg nem tudatosultak volna benned. Például, hogy mire tanított Isten az elmúlt időszakban, miben fejlődöttél. Vagy ha van egy rossz szokásod, amelyet bűnként élsz meg, így láthatod, hogy hol tartasz annak legyőzésében.

Segít, hogy meglásd Isten vezetését

Ha visszaolvasva a bejegyzéseid van egy gondolat, téma, amely többször előbukkan, akkor nagy valószínűséggel azzal Isten üzeni akar valamit. Így tudsz erre koncentrálni azért imádkozni, hogy Ő megmutassa, mi a célja ezzel.

+1. Megtanít meglátni az áldásokat

Ha örömeleled a napló írásában és már valóban nem állsz meg a napi egy-két gondolatnál, akkor egy teljesen új világ tárul ki előtted. Sokkal fogékonyabb leszel arra, hogy meglásd Isten jelenlétét az életében, akár egészen kicsi dolgokban is, mint például, hogy valaki rád mosolygott, amikor rossz napod volt. Sokszor észre sem vesszük, hogy a mi mennyei Atyánk mennyire bőségesen árasztja ránk az áldásait, de ha tudatosan kutatunk utánuk a mindennapjainkban, rengeteget észre fogunk venni belőlük!

Kristály Emese

Hamvas Béla: Útravaló

A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja.
A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle,
mert amikor bennünket elküldtek,
az útra bocsátó hatalom így szól:

Rád bízok minden embert külön,
kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát,

*mindenkire vigyázz úgy,
mint magadra, és ne hagyd sötétségben
elmerülni.*

Amit szerzel, amit elérsz,
amit tudsz, amit átélsz,
osszad meg.

*Az egész világ a tiéd.
Szabad vagy a kövektől az éterig.
Ismerd meg, hódítsd meg,
senki se tiltja, de jaj neked,
ha magadnak tartod.*

Elbocsátlak téged is, mint mindenkit:
Felelős vagy minden emberért, aki veled él,
s el kell számolnod minden fillérrel,
amit magadra költesz,
minden örömmel, amit magadba zártál,
és minden boldog pillanattal,
amit magadnak tartottál meg.

Most eredj és élj, mert a világ a tiéd.

EGY PAP NYERTE MEG AZ UKRÁN VOICE-T

Alexander Klimenko, az ukrainai ortodox egyház főesperese nyerte meg a Voice tehetségkutató műsor döntőjét Ukrajnában.

Néhány héttel korábban, az ukrainai Voice műsor adásában a zsűri minden tagja a színpad felé fordult, hogy megtudja, ki rejtőzik az angyali hangok mögött. Meglepetésükre egy reverendás pap állt a színpadon!

Alexander Klimenko atya úgy döntött, Tina Karol énekesnő csapatához csatlakozik. „A pap küldetése az, hogy örömet sugározzon az egész világ felé”, jegyezte meg Klimenko, így egyeztetve össze a szórakoztató műsort az új evangelizációval.

Több hetes verseny végén az ortodox pap végül megnyerte a döntőt. Így hamarosan lehetősége nyílik kiadni első kislemezét, és leforgathatja első videoklipjét is.

IMA A CSALÁDOKÉRT

A családotunkat nem tudjuk megválogatni, sok a surlódás, hiszen senki sem tökéletes. Éppen ezért imádkozunk minden nap szeretteinkért, hogy türelemmel és megbocsátással tudjuk elfogadni egymás gyengeségeit, és igazi társak lehessünk a nehézségek közepette a másikkal.

Drága Mennyei Atyám!

Köszönöm neked a családomat! Köszönöm, hogy egymás gondjaira bízta minket. Bár sok a veszekedés közöttünk és nem minden nap felhőtlen, de Te látod a mi gyengeségeinket és még így is annyira szeretsz minket, hogy feláldoztad értünk egyetlen Fiadat a kereszten! Kérlek Uram add, hogy ezzel az önfeláldozó szeretettel tudjunk egymás iránt viseltetni minden nap! Adj egyetértést és békét otthonunkba, hogy igazán egymás támaszai lehessünk a bajban. Áldd meg a testvéri és a házastársi kapcsolatokat. Adj nekünk alázatos szívet, hogy saját önzőségünk helyett a másik javát nézzük.

Segíts, hogy az idősebbek és a fiatalok megértsék egymást. Tekints irgalmasan nyugtalan korunk családi életének sok gondjára, bajára. Te gyógyítsd be a sebeinket és adj nekünk vigasztalást az elkeseredésben. Áldd meg Uram a családokat, őrizd meg ezt az általad elrendelt, szent köteléket! Áldd meg azokat, akik most készülnek a házasságra és azokat is, akik még nem

találták meg a párjukat.

Kérlek Istenem, könyörülj rajtunk és bocsásd meg nekünk az emberi gyengeségeinket!

Ámen

ÍGY ÖRÜL ÚJSZÜLÖTT KISÖCSCSÉNEK

A DOWN-SZINDRÓMÁS KISFIÚ – VIDEÓ!

Egy igazán megható videó terjed az interneten, amelyen az 5 éves Kent leírhatatlan szeretettel látogatja meg újszülött öccsét.

Kent nagymamája így mesélt róla:

„A kisunokám, Kent, a világon a legszeretettebb méltóbb kisfiú. Most nyáron lesz ötéves. Kentnek Down-szindrómája van. Március 2-án született meg újabb ajándékunk, a kis Noah. Rég nem volt részem olyan szép élményben, mint mikor Kent először találkozott a kistestvérével. Igazi szeretet!”

Tiéd vagyok,
Érted születtem,
Mit kívánsz tenni velem?

Fenséges Méltóság,
Örök Bölcsesség,
Jóság, amely elárad
lelkemben.

Isten, fenség, egyedüli Létező,
Irgalmasság,
Lásd, milyen hitvány az a lény,
aki ma
ezekkel a szavakkal hirdeti szeretetedet:

MIT KÍVÁNSZ TŐLEM, URAM?

TIÉD VAGYOK, MIVEL TE TEREMTETTÉL,
TIÉD, MIVEL MEGVÁLTOTTÁL,
TIÉD, MIVEL ELVISELSZ,
TIÉD, MIVEL HÍVTÁL,
TIÉD, MIVEL VÁRTÁL,
TIÉD, MIVEL NEM VESZTEM EL.

MIT KÍVÁNSZ TŐLEM?

(Avilai Szent Teréz)

Egy csepp közélet

Duchamp Európája

A fölfedezések kora óta, amikor egyáltalán érintkezésbe léptek és tudomást szereztek egymásról a Föld népei, Európa rögtön a bolygó ura lett. Ez természetesen bonyolult áttételeken keresztül érvényesült, hiszen a portugálok és a spanyolok, majd az angolok és más hajós népek gyarmatszerzései, a belháborúk állandóan változtatták az erőviszonyokat.

Mindeközben a kereszt jelét viselő Európa óriási veszteségeket szenvedett. Világszerte erkölcsieket, hisz a kereszt alatt mindenütt rabló gyarmatosítóként lépett föl. Ugyanakkor elpusztultak a dél-európai és közel-keleti keresztény kultúrák és országok. Bizánc előbb területeit veszítette el, majd összeomlott. 1541, Buda cseles elfoglalása után, Magyarország zöme is muszlim iga alá került. Hajszalra ez folyik ma Nyugat-Európában... Óriási változást jelentett a reformáció, más szóval a korábban egységes nyugati keresztény szellemiség fölbomlása, majd a részek szembefordulása: vallásháborúk. Ugyanakkor – mintegy mellékesen – megtörtént a kamat legalizálása, más szóval a Pénz trónra ültetése, és ezzel Gazdaságkor kibontakozása és Európának az immár önműző pénz általi bekebelezése. Ez persze akkoriban sem nem mondatott ki: sutyiban lett az újvilágrend alapja. Mi is? Egy kitaláció? A valótlanságból gyúrt kamat? De csitt! Ezt nem mindenki értheti...

A Kősziklára épített kereszténység népei lassan, de biztosan szellemtelenedtek. Koronatanúnk a művészet, ami akkor is igazat mond, amikor rabszolga a hazugságyárban.

A Nagy Reform első lépése volt az ún. renaissance. Mi született újjá? A nyilvánosság számára az antik szellem, kultúra, tudomány és művészet – valójában az újkor szellemi ürességét leplező elterelő kulturális hadművelet zajlott. Mélyére a legnagyobb kortársak sem láttak le.

Pár éve a vatikáni teremőrök eltűrték, hogy nyomorékként egy délelőttöt tölthessenek feleséggel a Sixtusi Kápolnában. Meg akartam győződni arról, hogy: valóban igaz-e, ami igaz? Amit fényképeken

már százszor láttam: tényleg azonos-e a testkaraktere az

Atyának és a Fiúnak, az ördögnek, a prófétáknak meg a kárhózzottaknak, egyszóval mindenkinek? II. Gyula pápa (1503-1513) valóban szellem nélküli, egyenszabású testi világot teremtett Michelangeloval? Dávid, a Pieta és más szent élmények kiválasztott látója mintegy a reánk várót festette a sixtusi falakra? Az európai ember el fogja veszteni személyiségét? Csapongó, divatszél úzta fityfirittyé aszík. Testét kigyúrhatja, de lelke, értelme, hite mind elsorvad, akár az államalkotó rovaroké...

Mihály arkangyal hadosztályszám vetett be művészeket: megjelent a színház, az opera, a balett, a regény, a film, a vers, ámde Shakespeare, Dosztojevszkij, Csontváry, Weöres, Fellini éa társaik örülhetnek, ha manapság színező-adalékok lehetnek az izmusgyárak betonkeverőiben...

A reneszánsz még csak kacérokodott a pokollal, ám az ellenreformáció művészete, a barokk, már üvöltve hirdette, hogy Isten is rút, ezért kell szobrát csicsázni, arannyal kenni...

A művészet, a családi élet, a munka, az ünnep istentisztelet-jellege megszűnt. A Czuczor-Fogarasi szerint: „Minthogy az (...) ünnepek lelki üdvünk előmozdítása, üdvös cselekedetek gyakorlása végett rendeltettek: innen legokoszerűbbnek látszik, hogy az ünnep az üd és nap elemekből van öszvetéve. A székelyeknél: innap, innapol (Kriza J.) A régiéknél az id igen gyakran található. „Nagy jeles innepeken, mint husvét napján.“ Peer, cod. 110. 1. „Közel vala paska, zsidóknak idnepek napja.“ Döbrentei cod. 311. 1. üdnepek; üdös nap.“

A gazdaságkori fordulat során eltűnt az európai ünnepek kétharmada, maradtak a vásár/vásár/napok, egy-két politikai ünnep, meg a főünnepek egy-egy napja. Ezen idők lényege, szent-nap volta mára feledésbe merült. Az üdvterv füstbe ment? A múlt században új jelzővel bejött a sza-

bad szombat...Az lett szabad, nem az ember, akiért vó'na! Nincsen többé szent idő, szent cselekmény, senki sem éreztheti magát megszenteltnek.

A régi embert a Szent gyűjtötte össze az ünnepre, a szent napra. Vagy éppen hetekre. Ezért a Karácsony hajdan Vízkeresztig tartott és a Húsvétot negyven napi szent idő, a Nagyböjt előzte meg, s a Föltámadás utáni ünnepszakasz csak egy héttel később, Fehérvásárnap zárult. A vallási korszak utáni hatalmak nem csupán a korábbi egyházi javakat marták el: az embereket, a lelkeket és az idejüket is. Ahogy ezek magánosodtak, mi úgy magányosodtunk. Lám, mire képes a magyarban egy betű!

A demokrácia, a közösségi társadalom helyett versenytársadalom keletkezett. Mindenki küzd mindenkivel. Mi, emberek, dolgok lettünk, munkaerő-árúk, fogyasztók, amiket sikereik minősítenek, mégpedig Gazdaságkor kijelölte versenypályákon.

Hajdan művészetünk különböztetett meg összes lénytársunktól. Ennek vége. Általánosítható jelképünk legyen Marcel Duchamp végcselekedetének (1917) irodalmi, zenei, festői stb. megéneklése. A művészeti piac pezseg. Az elmélet-írók óránként ezer új budiológiát termelnek, a közönség tolong a Képcsarnokok kapujában, s nyomja kifele a gyöngébbekből az avított tegnapi anyagokat. Az Akadémiák és a világlapok alig győzik fölkenni az ügyeletes zseniket. Micsoda pofátlanság e csodahelyzetet atomizáltságnak hívni? Hisz lám, ma már minden művészet és mindenki művész, aki tükrébe hány!

Szétetésnek nevezni a fejlődést? Vakságnak az éleslátást? Nem ismerni föl a jövő útját, a korszakos bölcsességet a fiúk meg a lányok összetévesztésében? Elmerogyanásnak tartani az Európa elfoglalására küldött iszlám erők behívását? Bizalmatlankodni választthatatlan bírálóból álló választott bíróságok iránt? Kétségbe vonni szemkilövető politikusok és pártok demokratikus voltát, s bírálni nagybani sikasztásaikat? Milliós tanú van rá, hogy ők nem Pityi Pál szemét lövették ki, hanem akárkiét! Az ő szemükben senkinek a szeme nem lehet kivétel, ahogy a Kolontárkörnyékére eresztődött vörösiszap sem válogatott áldozatai között! Aki ezernyi lecke után sem tudja, mi fán terem a szocialista demokratizmus, tőlük megtanulhatja.

Czakó Gábor

Hittanos táborunk 2017-ben a Börzsönyben lesz. (Nagybörzsöny a táborhelyünk!)

Lányok tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 10-15.

Fiúk tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 17-22.

Kerettörténetünk Rudyard Kipling: KIM c. regénye
Mivel a tábor során Felvidéken is megfordulunk, a személyi igazolvány elengedhetetlen lesz! Jelentkezni indulásig lehet!

**Kenuzás az
Ipolyon**

**Strandolások
Párkányon, a
Felvidéken!**

**Játék,
ének, füg-
gőhíd Kata-
lin-pusztán**

**A LOMBFA-
LU MEGTE-
KINTÉSE**

**Drégelypalánk
vára,
Csóványos—
csúcschódítás**

**Ez nagyon
tuti, én ott leszek!**

**Nem
hittano-
sok is
jöhet-
nek!**

**Szülői értekezlet időpontja:
Május 26. péntek, du. 6 óra, P.
Hajnal Zénó terem**

Akik felolvassák Isten Igéjét

Kosaras Józsefné

Istenfélő szüleimtől kaptam Isten-és emberszeretetemet. Berzencén keresz-
teltek, de az elsőáldozás, bérmálás és a házasság szentségét már a nagyatádi templomban kaptam meg. Két gyerme-
kem, három unokám van, akik már mind felnőtt korúak.

Kissé szorongva, néha bénázva, de örömmel olvasom fel az Isten igéjét, ha erre megbízást kapok. Egyházunk egyéb feladataiban is szívesen segíték, de inkább csak háttérmunkásként, ezzel is megköszönve a Mindenhatónak, hogy erőt, egészséget ad mindenhez.

Júniusi mozi

A hívek már tudják, ha november vagy június hónapot mutat a naptár, keddenként vetítésre gyűlünk össze a kolostor P. Hajnal Zénó termébe.

Íme nyári kínálatunk:

Június 6. kedd : A 13. napon (Fatima)

Június 13. kedd: Anne otthonra talál

Június 20. kedd: Az ember, akit Ovénak hívnak

Június 27. kedd: Ha Isten úgy akarja

(A vetítések az esti mise után kezdődnek!)

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520